

Lord Lister

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN WOEKERAAR GESTRAFT

N° 2567

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een woekeraar gestraft

HOOFDSTUK I.

BELAAGDE ONSCHULD

Het was tegen zes uur in de namiddag toen de zijde-importeur Lucas Brown zijn eerste boekhouder opdracht gaf de zaak te sluiten.

De vensters van het gebouw, dat zich in de Fleetstreet in Londen bevond, zagen uit op deze verkeersweg en Mr Brown kon door de neergelaten jaloezieën het drukke gewoel der stad zien.

Voordat zijn boekhouder het privé kantoor van Mr Brown had verlaten, zei deze tot hem:

— Stuur de nieuwe kantoorjuffrouw, Miss Walton, bij mij. Ik moet haar spreken.

De boekhouder knikte bevestigend en trachtte een ironisch lachje te verbergen.

Hij kende zijn baas en wist, wat een

dergelijk onderhoud betekende.

Mr Brown nam uit principe slechts jonge, onervaren meisjes in zijn dienst, wier uiterlijk hem aanstond.

— Zijt gij over het werk van Miss Walton tevreden? vroeg hij de boekhouder, voor deze de deur opende.

— Jazeker, antwoordde deze, zij doet erg haar best.

— Zo, zo, zei Mr Brown, in zijn handen wrijvend, het doet mij genoegen, dat te horen. Zij is een buitengewoon knap meisje en kan, als ik dergelijke berichten blijf horen, een goede toekomst hebben.

Toen de boekhouder de kamer wilde verlaten, klonk van de straat het geroep van krantenjongens, die de avondbladen aanboden en met luide stem de kor-

te inhoud van het laatste nieuws, dat de krant behelsde, bekend maakten.

— Een nieuwe streek van John Raffles, riepen zij. Raffles, de Grote Onbekende, heeft voor een kwart miljoen juwelen gestolen. Raffles is natuurlijk onvindbaar.

Mr Brown zag hoe de voorbijgangers leterlijk vochten om de nieuwsbladen.

— Haal eens een avondblad voor mij, vroeg hij zijn boekhouder; dat is een gekke geschiedenis met die Raffles.

De boekhouder verdween en kwam na enige minuten terug met de gevraagde krant, welke de laatste daad van Raffles met grote letters had afgedrukt.

Mr Brown las het bericht door, waarna hij tot zijn boekhouder zei:

— Een buitengewone man... Een dergelijke vent heeft nog nooit bestaan. Met grote slimheid houdt hij nu al wekenlang onze gehele politiemacht bezig. Men is er nog niet in geslaagd, een enkel spoor van de man te vinden. De politie moest een Sherlock Holmes in dienst hebben, zonder zo iemand is onze politie een ouwe wijvenboel.

— Ja, antwoordde de boekhouder, die Raffles is geniaal. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik respect voor hem heb. Hij moet een buitengewoon talent bezitten, die koning der inbrekers, en tevens ontegenzeggelijk een gentleman.

— Ik geloof, dat je overdrijft, Burgess. Geheel Londen schijnt aangetast te zijn door die Raffles-koorts. Waar men komt, hoort men over die dief spreken. Mr Brown trok een verachtelijk gezicht, en zei:

— Gij schijnt een eigenaardige opvatting te hebben van een gentleman.

— In het geheel niet, Mr Brown, antwoordde de boekhouder, het is immers een feit, dat deze onbekende inbreker het gestolen geld alleen gebruikt om de misdeelden uit Whitechapel of het Eastend te helpen.

— De kerel is gek, zei Mr Brown, stapelgek. Andere dieven geven het geld, dat zij buit maken uit voor wijn, vrouwen en genot. Als ik hem was, zou mij dat gepeupel in Whitechapel en het Eastend geen sikkepit kunnen schelen.

— Raffles schijnt daar anders over te denken, zei de boekhouder glimlachend. Hij neemt in plaats van de centen, welke rijke mensen niet aan de armen geven, banknoten uit hun zak.

Brown fronste zijn wenkbrauwen en antwoordde op beledigende toon:

— Gij durft veel beweren, Mr Burgess. Houd die opmerkingen voor u. Als gij niet zo lang bij mij in dienst waart, zou ik u dit zeer kwalijk nemen. Maar laat ons geen ruzie maken over die Raffles. Het voornaamste is, dat hij ons met rust laat.

— Laten wij het beste ervan hopen, zei Burgess. Ik geloof ook niet, dat gij rijk genoeg zijt om een bezoek van Raffles te moeten vrezen.

— Wat? riep Mr Brown, heb ik niet genoeg geld? Man... ik ben miljonair.

— Zoveel te beter voor Raffles, als hij zou komen.

— Zwijg. Gij maakt mij zenuwachtig.

De boekhouder zei glimlachend:

— Het zou mij zeer aangenaam zijn, al hij mij op onzichtbare wijze aan enige banknoten hielp, al kwamen zij dan ook niet uit uw kas, Mr Brown.

Deze richtte zich op en riep woedend uit:

— Houd nu eindelijk eens met die flauwe aardigheden op. Gij zijt in staat, iemands humeur totaal te bederven. De duivel moge die Raffles halen. Ik slaap toch al zo onrustig sinds die vent op het toneel is verschenen; elke nacht droom ik, dat hij mijn brandkast heeft geplunderd. Ik wil niets meer over hem horen, maar roep nu Miss Walton.

De boekhouder verliet de kamer, terwijl Brown naar de brandkast liep, die naast zijn schrijftafel stond en onderzocht de grendels en sloten.

— Ik zou er waarachtig zenuwachtig van worden, mompelde hij. Je zou zo langzamerhand gaan denken, dat die Raffles in een gesloten brandkast zat.

Nogmaals betastte hij de verschillende grendels, zette het letterslot op een ander geheim woord en noteerde dit.

Juist toen hij hiermee gereed was, kwam Miss Walton binnen.

Zij was een nog jong meisje, zeer bescheiden gekleed, maar met een blezon-

der liefvallig en knap gezichtje.

Aarzelend bleef zij op de drempel staan.

— Kom eens wat dichterbij, kind, zei Brown terwijl zijn ogen langs haar gestalte gleden.

Hij trad op haar toe, vatte ze met zijn hand en voerde het jonge meisje naar een gemakkelijke stoel.

Deze vertrouwelijkheid maakte op Miss Walton de indruk, alsof een griezelige spin over haar hand kroop en zij werd een beetje bang.

Brown zette zich in een stoel naast haar, vatte wederom haar hand en streefde deze, terwijl hij het meisje teder aankeek.

Miss Walton steeg een verlegen blos naar de wangen.

— Wat hebt ge mooie handen, zei Brown. Die vingertjes zijn veel te teer om bureauwerk te doen; die zijn alleen geschikt om met briljanten ringen versierd te worden.

Het jonge meisje was te onervaren om precies te begrijpen, wat haar patroon eigenlijk van haar wilde en hoe wel het onaangename gevoel niet van haar week, waagde zij het toch niet, haar hand terug te trekken. Zij meende, dat die vijftigjarige man haar met vaderlijke welwillendheid tegemoet trad.

Deze van zijn kant dacht, dat zij haar hand in de zijne liet rusten als een teken van toenadering en zich vooroverbuigend, drukte hij een kus op haar vingers.

Het meisje trok haar hand terug.

Haar vrouwelijk instinct zei haar plotseling in welk gevaar zij zich thans bevond.

Haastig stond zij op en zei:

— Het wordt laat, Mr Brown. Gij moet mij verontschuldigen, mijn moeder, die thuis ziek ligt, zou ongerust worden als ik te lang wegbleef. Ik moet nu gaan.

— Zo laat is het nog niet, antwoordde haar patroon, en uw moeder zal een uitstekende verpleging krijgen en alles wat zij verlangt, als ge een beetje vriendelijk tegen mij wilt zijn.

Miss Walton keek haar baas met grote ogen aan, die opstond en haar weder-

om naderde om opnieuw haar hand te vatten.

Maar zij stiet hem terug.

— Laat mij met rust, Mr Brown, ik moet nu gaan.

— Wat heb je een haast, liefje. Je kunt nog gerust een uurtje met mij babbelen, dan ben je nog vroeg genoeg thuis.

Hij wilde haar leest omvatten, maar zij week terug en werd nu bang.

— Laat mij gaan of ik roep om hulp, zei zij.

— Je bent een kleine kat, schatje, maar je geroep zou tevergeefs zijn, want alle bedienden zijn weg en wij zijn allen in het kantoor.

Miss Walton keek angstig om zich heen als om een uitweg te zoeken.

Door een der vensters zag zij een slank gebouwde nog jongeman, die van een krantenjongen het avondblad kocht.

In een oogwenk was het meisje naar het raam gesneeld en had dit geopend.

— Help mij, alstublieft. Ik heb hulp nodig.

Verbaasd draaide de man zich om, en het meisje keek een ogenblik in een paar grote, grijze ogen en zag een door de zon gebruind gelaat.

— Ik kom onmiddellijk, riep hij.

Miss Walton haalde verruimd adem.

Met een van woede vertrokken gelaat stond Brown midden in de kamer en riep met gebalde vuisten:

— Dat zal ik je betaald zetten, kleine krenge.

Hij zweeg, want op datzelfde ogenblik trad de vreemdeling binnen.

— Wat doe je hier in mijn bureau? Dadelijk eruit of ik roep een politieagent, schreeuwde de koopman.

Zonder hem met een antwoord te verwaardigen, wendde zich de vreemdeling tot Miss Walton, en zei:

— Waarmee kan ik u van dienst zijn? Ik meen te begrijpen dat men het u lastig maakt.

— Dat is zo. Breng mij alstublieft uit dit huis. Die man daar beledigt mij.

De jongeman begreep nu wat er gebeurd was, en zei op minachtende toon tot de man, die nog altijd woedend was:

— Ellendeling.

— Maak dat je wegkomt, riep Brown. De jongeman keerde zich om en zei tot Miss Walton:

— Volg mij alstublieft.

Het jonge meisje knikte hem dankbaar toe en verliet met hem het vertrek.

— Je hebt je ontslag, riep de chef haar na.

Haar begeleider glimlachte en bracht Miss Walton naar buiten, waar zij met enige woorden van dank afscheid van hem wilde nemen.

— Het kan misschien van enig nut zijn, als ik uw adres mag weten, zei de jongeman.

Miss Walton deed haar tasje open en nam er een kaartje uit, dat zij de jongeman toestak.

Toen nam hij met een hoofdknikje afscheid.

Het jonge meisje haastte zich huiswaarts en zag niet dat de jongeman naar het kantoor van Brown terugkeerde en de buitendeur achter zich sloot.

Hij bleef even staan luisteren, en haalde toen een masker uit zijn zak te voorschijn en sloop naar Brown's werkkamer.

Deze wilde juist vertrekken.

Hij was het hele voorval reeds vergeten en floot zacht een melodie uit een operette.

Plotseling bleef hij als versteend staan, want vlak voor hem stond een gemaskerde man, die hem de loop van een revolver voorhield.

— Ik wil graag eens nader kennis met u maken, zei de indringer.

Brown was als met stomheid geslagen en kon geen woord uiten.

— Volg mij, beval de gemaskerde man.

Brown durfde geen weerstand te bieden en gehoorzaamde.

De indringer voerde hem naar een vertrek, dat achter in het gebouw was gelegen: de kleedkamer der bedienden.

De gemaskerde opende een stalen kleerkastje en beval Brown daarin te gaan.

— En nu je portefeuille, beet hij zijn slachtoffer toe. Deze gehoorzaamde,

blij, er zo genadig af te komen.

— Voor de brandkast heb ik nu geen tijd, daar kom ik een volgende keer wel eens voor terug.

De deur van het kastje ging dicht en de onbekende verliet het vertrek.

Toen hij weer in het kantoorlokaal was gekomen, opende hij de portefeuille en nam er de banknoten uit.

Daarna zocht hij enveloppen, bedrukt met de naam der firma en deed in elk een bankbiljet.

Aan de schrijftafel van Brown schreef hij op iedere enveloppe:

Voor een nuttig gebruik zendt u dit
JOHN RAFFLES.

Hij glimlachte en sloot de enveloppen met een zegel, dat een gekroond doodshoofd vertoonde.

Hierna legde hij de enveloppen op de lessenaars der bedienden.

Van de verdere inhoud der portefeuille interesseerde hem slechts een enkele brief, die door een zekere bankier James Gordon uit Oxfordstreet aan Brown gericht was en luidde:

Ons laatste zaakje heeft een schitterende winst afgeworpen. De wissels, die wij van dokter Walter kregen zijn eindelijk door hem, nadat ik hem met het gerecht heb bedreigd, betaald. Ik heb u voor tweehonderd pond gecrediteerd. Zend mij heel gauw iets dergelijks. Zo'n zaakje is de moeite waard.

Met beste groeten, t. t.

JAMES GORDON.

— Die man moet ik leren kennen, mompelde Raffles, want die indringer was niemand anders.

Hij stak de brief in zijn zak en verliet het gebouw.

Het kloppen en schreeuwen van de opgesloten man hoorde hij, lachte er eens hartelijk om, ging de straat op en verdween tussen de menigte.

Daar buiten ventten nog steeds de krantenjongens hun bladen; zij konden niet vermoeden dat Raffles reeds een nog latere streek had uitgehaald.

HOOFDSTUK II.

DE GESTRAFTE WOEKERAAR

In zijn kantoor in Oxford Street te Londen zat de bankier James Gordon geld te tellen. Hij deed de bankbiljetten in een portefeuille en wikkelde de geldstukken in rollen, waarna hij alles in zijn brandkast borg.

Hij was een klein, enigszins mismaakt man, met pokdalig gelaat, dat duidelijk de sporen droeg van een vroeger losbandig leven.

De bankier, aldus noemde hij zichzelf, ging zitten, toen er zacht op de deur werd geklopt.

Met een hese stem riep hij: Binnen en een oude vrouw van omstreeks vijftig jaar trad bescheiden en aarzelend binnen.

— Wat wilt ge? vroeg Gordon op korte toon.

— Neem mij niet kwalijk, stamelde de vrouw, ik heet Anny Walton en ik las in een advertentie, dat gij geldleningen verschaft.

— Dat doe ik ook... Hebt ge geld nodig?

— Ja, ik verkeer in grote verlegenheid. Mijn man is verleden jaar gestorven en mijn dochter is zonder betrekking.

— Wat hebt ge voor waarborgen?

— Och, mijnheer, antwoordde de vrouw bevend, terwijl tranen haar ogen vulden, ik heb nog maar een paar kleinigheden, maar dat zal voor u niet genoeg borgstelling zijn.

Gordon liet een zacht gefluit horen

en zei toen ironisch glimlachend.

— Denkt ge, dat ik gek ben? Dan zou heel Londen wel kunnen komen om geld van mij te lenen.

De vrouw keek hem angstig aan.

— Mijnheer, stamelde zij, ik ben heel zwak en ben pas ziek geweest... ik heb mij hierheen gesleept om hulp te halen.

— Blijf dan liever thuis en houd mij niet op, antwoordde de geldschieder.

— Maar wat moet ik dan beginnen? Ik weet geen raad en geef u mijn erewoord, dat ik dag en nacht zal werken, zodra ik weer beter ben om u het geleende terug te betalen.

— Dan zal ik nog lang moeten wachten, zei de bankier op droge toon, dat zegt iedereen, die duiten nodig heeft. Ik ken dat. Maar ge hebt een dochter, zoals ge zegt. Stuur die dan 's avonds naar Piccadilly, of, als ze daarvoor niet knap genoeg is, stuur haar dan naar Whitechapel om daar haar brood te verdienen. Ge weet wat ik bedoel...

De oude vrouw verbleekte, toen zij dat hoorde, want zij wist, dat daar de zedeloosheid hoogtij vierde en soute-neurs hun zakken vulden.

— Dat nooit, riep zij uit; gij hebt waarschijnlijk geen kinderen, mijnheer, anders zoudt ge zo niet spreken, dat is slecht.

Gordon haalde minachtend de schouders op.

— Ga nu maar heen, ik kan dat gelamenteer niet langer aanhoren, ik heb

te werken.

Moelzaam wankelde de vrouw naar de deur.

Toen zij de deur opende, stond een elegant geklede heer voor haar, die naar binnen ging en de vrouw bij de arm vatte.

— Blijf nog even hier, Mrs Walton. Ik hoorde toevallig, daar de deur niet geheel dicht was, het gesprek, dat hier gevoerd werd. Ik hoop u te kunnen helpen.

De vrouw volgde hem aarzelend en ging met de vreemdeling naar de kamer terug.

Gordon was opgestaan en keek de binnentredenden aan.

De vreemdeling deed met een onverschillig gebaar zijn handschoenen uit, nam zijn monocle uit het oog en stak een sigaret op. Zijn hoed had hij, omdat hij dat niet nodig vond, niet afgenomen. Hij kon ongeveer vijftig jaar oud zijn; zijn gelaat had een zelfbewuste uitdrukking, zijn ogen schitterden overmoedig en keken onverschillig naar de geldschieder.

Deze werd zenuwachtig onder die blik, en wist niet wat hij met die indringer zou doen.

Eén ding was zeker, die heer kwam geen geld lenen.

Daar de vreemdeling geen woord sprak, maar met een spottend lachje de rook van zijn sigaret de bankier in het gelaat blies, vroeg Gordon eindelijk:

— Waarmee kan ik u van dienst zijn?

— Dat zal ik u zeggen, antwoordde de vreemdeling, ik kreeg uw adres gisteravond tijdens een kort bezoek, dat ik bij Mr Brown bracht. Het is mij zeer aangenaam, kennis met u te maken.

Toen de bankier de naam van zijn zakenvriend hoorde, klaarde zijn gelaat op en maakte met de hand een uitnodigende beweging om plaats te nemen:

— Met wie heb ik de eer te spreken? vroeg hij.

De onbekende keek hem aan en antwoordde na een korte poos:

— Mijn naam zal u wel bekend zijn. Ik heet, hij wachtte een ogenblik en zei toen op langzame toon: Mijn naam

is John Raffles.

Als door een adder gebeten, sprong Gordon op en tastte met zijn rechterhand naar een lade, waarin onder een stapel papieren een revolver lag.

— Zijt gij Raffles? vroeg hij stotterend van angst. Raffles... die... die... door de politie...

— Juist, viel de bezoeker de bevende geldschieder in de rede, dezelfde, die ge meent, dat ik ben. Raffles, de Grote Onbekende, de dief en inbreker, die er een sport van maakt, schurken op te sporen en te beproeven met het geld, dat hij jullie, bloedzuigers en woekeraars afperst, datgene goed te maken, wat jullie hebt misdaan.

— Het eerste wat er gedaan moet worden, vervolgde hij, zich wendend tot Mrs Walton, die zwijgend op haar stoel zat, hoeveel geld hebt ge nodig? Vijftig pond misschien?

— Neen... neen... o neen... zoveel heb ik niet nodig... stotterde deze, met vijf pond ben ik al geholpen.

— Ik ken uw dochter, Mrs Walton, zei Raffles en het toeval heeft mij u te hulp gevoerd; maar laat ons nu over zaken spreken.

Hij wendde zich tot Gordon.

— Betaal die vrouw vijf pond sterling uit.

De bankier wilde tegen spartelen, maar de vrees voor de onbekende verlamde zijn tong; bevend ging hij naar zijn brandkast, en legde een banknoot van vijf pond op tafel.

— Dat is voor u, zei Raffles tot de vrouw, de bankier geeft het u gaarne. Het is de fatsoenlijkste manier van zaken drijven, die hij ooit bij de hand heeft gehad, want hij geeft u het geld zonder rente en laat het u zo lang behouden, totdat het u weer beter gaat. Hij is een braaf mens, deze bankier Gordon; en nu kunt gij heengaan en mij met Mr Gordon alleen laten.

Onder vriendelijke dankzegging verliet de vrouw het vertrek.

Nauwelijks had zij de deur achter zich dicht gedaan, of Raffles sloeg een andere toon aan.

— Ik ben werkelijk verheugd, de gemeenste woekeraar van geheel Londen

eindelijk te hebben leren kennen.

Na deze woorden haalde hij een revolver uit zijn jas te voorschijn en vervolgde:

— Neem op die stoel plaats bij de haard en blijf daar rustig zitten.

Met knikkende knieën begaf Gordon zich naar de hem aangewezen plaats. Zonder zich te durven bewegen, zag hij, hoe Raffles de brandkast opende en daaruit een pakket schuldbekentenissen nam, die de woekeraar van arme mensen had weten af te persen.

Raffles deed de papieren in zijn aktentas, terwijl de bankier een geluid uitstiet als van een wild dier.

Met een spotlachje keek Raffles hem aan en zei:

— Wat zegt u? Het spijt u zeker, dat ik u bevrijd van deze zondenlast? Gij moest mij eerder dankbaar zijn, dat ik eindelijk weer een fatsoenlijk mens van u tracht te maken. En voor de rest, als gij iets van mij wenst, kunt ge u tot de politie wenden. Maar...

Hij glimlachte, stak een sigaret op, sloot zijn aktentas en vervolgde:

— Ik denk dat gij er niet op gesteld zijt, in aanraking te komen met de politie, want deze mocht eens inzage van uw boeken willen nemen en dat zou u uw vrijheid wel eens kunnen kosten. Men zou u waarschijnlijk een paar jaar achter de tralies zetten. Dat zou heel nuttig zijn, niet alleen voor u zelf, maar ook voor de maatschappij, die dan voor enige tijd bevrijd zou zijn van een woekeraar. Ik zal in elk geval mijn plicht doen en het genoeg hebben, de politie, zoals ik dat steeds gewend ben, in te lichten.

Vrees en haat stonden duidelijk te lezen op het gelaat van de geldschietter.

— Gij moet de politie niet waarschuwen, fluisterde hij met hese stem. Welk nut zoudt gij daarvan kunnen hebben?

— Dat heb ik u immers al gezegd,

antwoordde Raffles, het genoeg, de maatschappij een poos van u te bevrijden.

De bankier wierp zich op de knieën, hief de handen op en smeekte om genade.

Maar Raffles liet zich niet vermurwen.

Met een blik vol afschuw keek hij naar de woekeraar en zei op minachtende toon:

— Je bent even lafhartig, als elke schurk. Maar ik ken geen genade, evenals jij dat geweest zijt jegens de ongelukkigen, die hier zeker dikwijls om medelijden hebben gesmeekt.

Raffles stond op, nam een der kantoorboeken van de woekeraar op, en terwijl hij dat zwarte boek met een geweldige slag op het hoofd van de geldschietter liet neerkomen, zei hij:

— Zie daar, nu hebt ge nog een klein souvenir van John Raffles.

Gordon hoorde het niet, want hij was door de slag half versuft op de vloer gevallen. Raffles keek even naar hem, nam een klein flesje uit zijn zak, dat een verdovend vocht bevatte, deed hiervan enige druppels op een zakdoek en drukte deze op het gelaat van de nog steeds versufte man.

— Ziezo... mompelde Raffles, hij moet hier zolang blijven liggen tot de politie komt.

Hierna nam hij het kasboek en zijn aktentas met de wissels en schuldbrieven op en verliet het kantoor.

Zorgvuldig sloot hij de deur van buiten met een sleutel af en gaf deze aan een liftjongen, terwijl hij tot deze zei:

— Mr Gordon is voor een paar uur uitgegaan; hij verzocht u mij deze sleutel te geven.

— In orde, mijnheer, antwoordde de jongen, de sleutel bij zich stekend.

Even daarna had Raffles het huis verlaten.

HOOFDSTUK III.

DE SCHRIK VAN SCOTLAND YARD

De hoofdinspecteur van politie Baxter van de recherche afdeling zat in zijn werkkamer van Scotland Yard.

Hij zat aan het telefoontoestel op zijn schrijftafel en las met gespannen aandacht de notities door van de berichten, die hem van de verschillende politiebureaus waren medegedeeld.

Plotseling werden zijn ogen groter. Als of hij een spook zag, zo keek hij naar het juist aangekomen telegram.

Zijn gelaat werd bleek, hij stiet een kreet van verbazing en woede uit, stapte naar zijn schrijftafel, drukte op de knop van een elektrische bel en na enige seconden kwam een paar detectives van zijn afdeling de kamer binnen.

— Wat is er gebeurd? vroeg inspecteur Sullivan, een flinke, breedgeschouderde man.

— Het is meer dan gek, riep de hoofdinspecteur opgewonden uit. Daar ontvang ik een raadselachtig telegram, afgezonden door John Raffles; die man, die door de duivel zelf beschermd schijnt te worden. Het is hem gelukt, een verbinding te krijgen met onze geheime telefoonkabel. Die man schijnt met bovenaardse machten te werken.

— Dat ziet er niet mooi uit, zei Sullivan. Hij is nu in staat, onze onderlinge gesprekken te onderscheppen.

— Het is de gemeenste streek, die Raffles ooit heeft uitgehaald. Overtuigt u zelf.

Nieuwsgierig verdrongen de beamb-

ten zich om hun chef en lazen het telegram, waarop stond :

Aan de hoofdinspecteur van politie Baxter, Scotland Yard. Veroorloof mij, u zo kort mogelijk langs deze weg, mede te delen, dat ik in de eerstvolgende vierentwintig uur de brandkast van Lord Edward Lister zal plunderen. Ik zal zo vrij zijn, u voortaan mijn plannen steeds langs deze weg mede te delen. Met meeste hoogachting, John Raffles.

— Raffles? herhaalden de beambten.

— Ja, riep Baxter, die John Raffles brengt mij nog eens in een krankzinnigengesticht. Ik kan aan niets meer denken dan aan die vent. De kranten, zowel in binnen- als buitenland drijven de spot met ons. De brutaliteit van die onbekende dief en inbreker overschrijdt alle grenzen. Voortaan zal hij ons zelfs aankondigen, zoals u hebt kunnen lezen, welke misdaden hij van plan is te begaan.

— Hij wil het u gemakkelijk maken, hoofdinspecteur, hij schijnt een zeer beleefd mens te zijn, meende Sullivan.

De hoofdinspecteur sloeg met zijn vuist op de schrijftafel en riep toornig uit:

— Gij amuseert u op een eigenaardige manier, Sullivan.

— Ik ontken niet, antwoordde deze, dat die geschiedenis mij vermaakt en

dat ik voor die man respect heb.

— Gij behoeft geen respect voor hem te hebben. Ik wil er alles onder verwedden, dat ik hem deze keer te pakken krijg. Die John Raffles maakt me heus nog eens gek, herhaalde hoofdinspecteur Baxter op verdrietige toon. Heel Londen amuseert zich met onze machteloosheid ten opzichte van die man. Hoe zou de schurk er uitzien? Geen van ons allen heeft hem ooit gezien.

Op dat ogenblik ging de telefoon.

Een der detectives, Tyler genaamd, ging naar het toestel, terwijl de anderen zwijgend wachtten.

Plotseling begon de grote, breedgeschouderde detective te sidderen, alle kleur week uit zijn gelaat en zijn rechterhand zocht steun op de schrijftafel.

Verbaasd keken zijn collega's hem aan.

— Wat is er, Tyler? vroeg Baxter.

Deze wenkte hem te zwijgen, waarna hij op zenuwachtige toon riep: Ja. Hij legde de hoorn op de haak en zei gejaagd:

— Wij moeten dadelijk naar het kantoor van Mr James Gordon in Oxfordstreet. De bankier ligt daar bewusteloos op de vloer. Uit de brandkast zijn 3865 pond sterling gestolen.

— Wie gaf het bericht? vroeg Baxter, die zich dadelijk gereed maakte om mee te gaan.

— Wie? herhaalde Tyler, diep ademhalend, de dief zelf.

— Duizend bommen en granaten en meer van die uitroepen klonken eenstemmig door het vertrek.

— De inbreker zendt ons zijn beste groeten, vervolgde Tyler en laat ons weten, dat zijn naam is John Raffles.

Een ademloze stilte volgde. Na enige seconden riep Baxter uit:

— Voorwaarts, mannen. Iedere seconde is kostbaar.

Een paar minuten later reed een auto de grote poort van Scotland Yard uit, waarin inspecteur Baxter en vier der bekwaamste detectives van Scotland Yard zaten.

In een kwartier hadden zij het kantoor van Gordon bereikt, een groot gebouw, waar verschillende firma's kan-

toor hielden.

De portier bracht de politie-beambten in de lift naar het kantoor van Gordon, dat op de vierde verdieping was gelegen.

De deur bleek gesloten te zijn.

Tussen de deurspleet stak een visitekaartje, dat Baxter er uit nam.

De sleutel van het kantoor van Gordon heeft de liftjongen. Raffles.

Dit stond op het kaartje en terstond werd de liftjongen gehaald.

Deze vertelde, terwijl hij de sleutel uit zijn zak te voorschijn haalde, dat een heer hem deze had gegeven om hem Mr Gordon te overhandigen, als hij er naar vroeg.

— Hoe zag die heer er uit? vroeg Baxter.

— Hij was net zo groot als u, antwoordde de liftjongen, maar hij had een lange baard, droeg een bruine hoed en stotterde een beetje.

— Welke kleur hadden zijn ogen?

— Dat weet ik niet. Die heer droeg een donker gekleurde bril.

— Laat ons geen onnodige tijd verliezen, drong Tyler aan. Doe liever de deur open.

Baxter stak de sleutel in het slot en deed de deur open, zodat allen het kantoor binnen konden treden.

Alles zag er precies zo uit, als hun per telefoon was meegedeeld.

Voor de schoorsteenmantel lag de oude bankier met gesloten ogen.

De zoetelijke geur van chloroform vervulde het vertrek.

Dank zij de bemoeiingen der politiemannen gelukte het de bewusteloze man weer tot bewustzijn te brengen.

Nauwelijks was hij in zoverre hersteld, dat hij kon spreken, toen hij opstond en nijdig uitriep:

— Wat doen jullie hier?

Deze vraag kwam zo onverwacht, dat de detectives de bankier verbaasd aankijken.

— Ge zijt bestolen, zei Baxter, terwijl hij op de openstaande brandkastdeur wees.

De bankier maakte een onverschil-

lige handbeweging en vroeg:

— Wie zijn jullie?

Baxter en zijn mannen dachten, dat de bankier nog onder de invloed van de chloroform verkeerde en detective Sullivan zei tot Baxter:

— Laat de man nog een paar minuten met rust, opdat hij zijn herinneringsvermogen kan terugkrijgen.

Gordon hoorde het en werd rood van kwaadheid.

Met scherpe stem vroeg hij:

— Ik vraag jullie nogmaals, wat jullie hier in mijn bureau te maken hebt?

Baxter deed zijn overjas open en liet zijn politiepenning zien.

— Wij zijn van Scotland Yard en kregen telefonisch mededeling dat ge bestolen zijt.

— Wie vertelde u dat?

— De inbreker zelf, antwoordde Baxter.

— Dwaasheid, riep Gordon uit. Ik weet toch beter dan jullie, wat er gebeurd is.

De detectives begrepen er niets van.

— Wilt ge ons voor de mal houden? vroeg Baxter boos.

De bankier richtte zich op, wees naar de deur en snauwde:

— Als jullie niet dadelijk mijn bureau verlaten, zal ik van de naburige politiepost hulp inroepen. Jullie hebben hier niets te maken. Ik heb jullie niet nodig. Verdwijen.

Baxter haalde zijn schouders op, en ging geheel uit het veld geslagen, naar de deur.

Daar wendde Baxter zich nog eens om en zei:

— Bedenk wel wat gij doet, Mr Gordon, gij zijt overvallen en beroofd; men heeft u 3865 pond ontstolen.

— Bemoei je met je eigen zaken, beet

de bankier, rood van woede, hem toe. Ik herhaal, dat ik u niet heb geroepen... en nu voor het laatst, ik verzoek u, mijn bureau te verlaten.

Schoorvoetend volgden de politiemannen dit bevel op.

Toen zij zich weer buiten bevonden, keken zij elkaar vragend aan.

— Zo iets is mij in mijn gehele leven nog niet overkomen, zei Baxter tot Sullivan, maar ik geloof, dat ik het zaakje wel zal verklaren. De man is bestolen, de inbreker zelf heeft het ons medegedeeld; wij vinden alles, zoals hij het ons beschreven heeft en de bestolene wijst ons de deur.

Een boodschappenjongen kwam op dit ogenblik aangelopen en riep luid de naam van hoofdinspecteur Baxter.

— Hier, riep deze, die ben ik.

De jongen reikte hem een brief over, waarvan met grote letters op de enveloppe de naam van hoofdinspecteur Baxter stond, per adres Mr Gordon, Oxfordstreet.

Haastig scheurde de hoofdinspecteur het couvert open, waaruit een klein briefje en een banknoot van tien pond te voorschijn kwam. Baxter las:

Mijnheer de hoofdinspecteur, voor uw bemoeiingen inzake mijn laatste inbraak zend ik u tien pond en ik hoop, dat gij dit bedrag goed zult besteden.
John Raffles.

In zijn onmachtige woede verscheurde Baxter het briefje; hij schaamde zich, zijn beambten iets van de inhoud mede te delen.

— Laten wij nu naar Lord Lister gaan, zei hij tot Sullivan; al moeten we ook heel Scotland Yard er voor spannen. Je kerel moet en zal gearresteerd worden. Zo gaat het niet langer.

HOOFDSTUK IV.

EEN VRIEND DER MISDEELDEN

In de vestibule van het huis van Lord Lister, in Victoriastreet, had zich tegen de avond een grote menigte mensen van verschillende stand en leeftijd verzameld.

Allen hadden een telegram in de hand en spraken op fluisterende toon met elkaar over de merkwaardige inhoud van deze telegrammen, die allen dezelfde tekst bleken te bevatten:

Kom dadelijk bij mij, ten einde op bevredigende wijze uw zaken af te doen met Mr Gordon.

Lord Lister, Victoriastreet, 2.

Een deur werd geopend.

Een slanke man van ongeveer vijftigjarige leeftijd betrad vanuit een der binnenkamers van het huis de ruime vestibule. Die man was Lord Lister, en werd gevolgd door zijn particuliere secretaris, een jongeman, met blauwe ogen, Charles Brand genaamd, die een lederen aktentas droeg.

De aanwezigen keken nieuwsgierig naar de twee binnentredenden, en vooral de vrouwen, die zich daar ook bevonden, voelden dadelijk een grote sympathie voor hen.

Met een welwillende blik uit zijn grote, grijze ogen keek hij naar de aanwezigen en zei met een welluidende stem:

— Ik ontvang hedenmiddag deze tas van bankier Gordon, met het verzoek, aan de verplichtingen, welke hij jegens

u heeft, te voldoen.

Er onstond stilte, die onderbroken werd door een oude heer in wie men de vroegere officier herkende. Hij sprak Lord Lister aan en zei:

— Ik geloof dat gij u vergist. Mr Gordon heeft geen verplichtingen jegens ons; het tegendeel is, helaas, waar.

— Hij is de gemeenste woekeraar van heel Londen, riep een vrouw uit en een derde zei op luide toon:

— Ik vervloek het uur, waarin de noodzakelijkheid om mijn gezin te redden mij in de klauwen van die bloedzuiger dreef.

Met luide kreten betuigden de aanwezigen hier en daar hun bijval.

Lord Lister keek hen zwijgend aan, en zag, dat de meesten der aanwezigen sporen van zorg en kommer op het geelaat hadden.

Om de lippen van Lord Lister verscheen een glimlachje, toen hij zei:

— Even als gij allen ken ik de reputatie van die woekeraar. De wet is, helaas, niet in staat om dergelijke mensen te straffen. Zij zijn echter veel groter misdadigers dan die, welke in de gevangenis worden opgesloten, want zij weten hun schandelijk bedrijf uit te oefenen onder bescherming der wet.

Daarom herhaal ik dat Gordon verplichtingen jegens u allen heeft, waaraan ik thans een einde zal maken.

Hier, vrienden, overhandig ik u allen de wissels en schuldbrieven, die

gij met uw bevende handen hebt ondertekend.

God moge u ervoor bewaren, in de toekomst nog eens in de handen van die schurk te vallen.

Open de tas, Charles...

Als gehypnotiseerd stonden de aanwezigen Lord Lister en diens secretaris aan te kijken. Het kwam hun onbegrijpelijk voor... als een wonder van hogere hand.

Aarzelend namen zij de papieren in ontvangst, bekeken nauwkeurig de ondertekeningen, als twijfelden zij aan de waarheid.

Geen dwaling was echter mogelijk.

Allen kregen hun schuldbrieven en wissels terug die zij de geldscheieter eens hadden gegeven.

Een gevoel van oneindige dankbaarheid jegens de onbekende weldoener, maakte zich van hen meetser.

Toen zij hem de hand wilden drukken met tranen van dankbaarheid in de ogen, was hij echter verdwenen.

Alleen zijn secretaris stond nog op dezelfde plaats en verzocht hun vriendelijk naar huis te gaan.

Langzaam stroomde de vestibule leeg en aldra heerste weer rust in het huis.

Dit huis had hij geruime tijd geleden gekocht, om daar zaken af te handelen, die voor zijn eigenlijke woning in de Cromwellstreet minder geschikt waren.

* * *

Bij de haard in zijn werkkamer in de Cromwellstreet zat Lord Lister in een gemakkelijke stoel een sigaret te roken.

Zijn fijnbesneden gelaat, dat meestal een ernstige, ietwat melancholieke uitdrukking had, volgde het vlammen spel in de open haard.

Dichtbij hem zat zijn particuliere secretaris en vriend Charles Brand.

Een brede schuifdeur leidde van de werkkamer naar de slaapkamer; links van deze deur stond een staande klok van meer dan manshoogte, terwijl aan de rechterzijde een brandkast stond.

Zijn oude bediende Gaston trad bin-

nen en overhandigde zijn meester de avondbladen.

De eerste bladzijde reeds, welke Lord Lister opsloeg, droeg in vette letters het opschrift:

Raffles aan het werk.

Scotland Yard beetgenomen.

De nieuwste daad van de Grote Onbekende.

Een Londense bankier is bestolen en wil niet weten dat hij bestolen is.

Lord Lister glimlachte en gaf zijn secretaris, nadat hij de berichten had doorgezien, de bladen.

Terwijl Brand de kranten doorkeek, bestudeerde Raffles met gespannen aandacht het gelaat van zijn vriend en zag, hoe dit opeens verbleekte.

Lord Lister stak een sigaret aan, en toen hij een paar trekjes had gedaan, zei Charles Brand:

— Edward, in welke relatie sta jij met die bankier Gordon?

Lord Lister begon opnieuw te glimlachen, terwijl hij de as van zijn sigaret in een asbakje tipte, haalde onverschillig de schouders op en antwoordde:

— Ik? In enige relatie? Hoe bedoel je dat?

— Heb je dan niet gelezen, Edward, dat die man vanmiddag bestolen is? En hijzelf ontkent het. Zo iets geheimzinnigs heb ik nog nooit gehoord.

— Als ik een Sherlock Holmes was, zou ik dat raadsel heel spoedig hebben opgelost, antwoordde Lord Lister.

— Hoe dan? vroeg Charles Brand terwijl hij zijn vriend in gespannen aandacht aankeek.

— Heel eenvoudig, zei Raffles, de bestolene heeft ongetwijfeld reden te over om niet met de politie in aanraking te willen komen.

— Jij zoudt een goede detective zijn geweest, meende Brand.

— Ongetwijfeld, stemde Lord Lister toe; een jaar geleden, toen mijn gewone leventje mij begon te vervelen, dacht ik er over of ik niet met de politie zou gaan samenwerken.

Na rijp beraad kwam ik echter tot de conclusie, dat het veel interessanter zou zijn om, in plaats van de jager, het wild te zijn, of anders gezegd: in plaats van detective een inbreker te worden.

Begrijp mij goed, Charles, ik beschouw de zaak alleen uit een oogpunt van sport.

Zo'n misdadiger moet de dubbele portie energie, slinheid en dergelijke eigenschappen bezitten, als de detective.

Hij staat alléén tegenover de grote massa.

Raffles was inderdaad geen misdadiger in de gewone betekenis van het woord, maar voerde een voortdurende strijd tegen de kapitalisten, en deed met het gestolen geld oneindig veel meer goed dan alle Londense weldadigheidsverenigingen te zamen.

Er werd geklopt en de oude kamerdienaar Gaston trad binnen, zijn meester op een blad een visitekaartje aanbiedend.

Een trek van vreugde verscheen op het gelaat van Lord Lister.

— Breng de dame hier, zei hij. En jij, Charles, laat mij nu alleen. Ik heb vanavond enige dingen te bespreken met een jonge dame.

Charles Brand stond op en verdween.

Toen hij de kamer had verlaten, trad een jonge dame binnen.

— Miss Walton, het verheugt mij, u te zien.

Met uitgestrekte handen begroette Raffles het jonge meisje.

— Ik was zo vrij u te schrijven, vervolgde hij. Ik moest u terugzien en het doet mij oneindig veel genoegen, dat gij gekomen zijt.

— Ik ben u veel dank verschuldigd, antwoordde het meisje eenvoudig.

Lord lister bood haar een stol aan en nam tegenover haar plaats.

— Ik heb uw hulp nodig, sprak zij, terwijl haar ogen zich met tranen vulden. Mijn moeder is ernstig ziek en haar laatste eigendommen heeft zij moeten verkopen. Ik heb op alle mogelijke manieren geprobeerd, werk te krijgen. Gij weet, hoe het mij in mijn laatste betrekking is gegaan. En zoals het bij

Brown ging, ging het overal, zodat ik nu zonder enige verdienste ben.

— Arm kind, zei Lord Lister medelijdend, ik ken dergelijke ellendelingen. Doch laten wij dit onverkwikkelijke onderwerp liever rusten. Ik heb u geschreven omdat ik morgen voor een paar maanden op reis ga, en het zou mij aangenaam zijn, als gij gedurende die tijd een groot werk voor mij wilde copieren; hiaraan hebt gij zeker voor enige maanden werk, dat gij in uw eigen huis kunt verrichten, want ik zal u een schrijfmachine laten bezorgen, zodat gij tegelijkertijd uw moeder kunt verplegen.

Hij ging naar een boekenkast en nam daaruit een dik boek over wereldgeschiedenis.

— Mijn bediende zal u dit boek hedenavond thuis bezorgen en ik verzoek u, nu ik toch voor onbepaalde tijd op reis ga, dit geld aan te willen nemen als voorschot op uw honorarium.

Raffles haalde een portefeuile uit zijn zak, nam een enveloppe en deed daarin enige banknoten.

Daarna likte hij de enveloppe dicht en gaf deze met een vriendelijk hoofdnikje aan het jonge meisje.

Zij wilde hem bedanken, maar hij trok haastig terug en zei op vaste toon:

— Neen, Miss Walton, gij behoeft niet te bedanken. Ga naar huis om uw moeder te verplegen. Als het honorarium misschien onvoldoende is, wend u dan tot mijn secretaris.

Er werd op de deur geklopt en Gaston trad binnen.

— De hoofdinspecteur van Scotland Yard, kondigde hij aan.

— Hoofdinspecteur Baxter? vroeg Miss Walton met een uitdrukking van angst op haar gelaat.

Lord lister keek haar verbaasd aan.

— Wat scheel eraan, Miss Walton? Bevend antwoordde zij:

— Sta mij toe, u te verlaten, voor dat die man mij ziet. Hij is een bloedverwant van rij, een koud, egoïstisch mens, die mij de deur gewezen heeft, toen ik hem om hulp voor mijn moeder kwam vragen.

— Zo... het is goed, dat ik dat weet,

antwoordde Lord Lister op smalende toon.

Toen hij zag dat Miss Waltons ogen zich met tranen hadden gevuld, trad hij met een vriendelijk lachje op haar toe en streefde haar zacht over het haar.

— Hoe zal ik u danken? fluisterde zij, terwijl zij hem erkentelijk de hand drukte.

Een ogenblik kwam het verlangen in hem op, het jonge meisje in zijn armen te sluiten en een kus op de lippen te drukken.

Hij keek haar diep in de ogen en op dat ogenblik ontstond tussen die twee een onverbreekbare genegenheid.

Maar aldra kreeg Lord Lister alle

zelfbeheersing terug.

Hij boog zich voorover en drukte een zachte kus op het voorhoofd van het meisje.

— Ga nu naar huis, Miss Walton, misschien heb ik nog eens uw hulp nodig.

Hij drukte het meisje nogmaals hartelijk de hand, belde Gaston en zei deze, Miss Walton door een zijgang het huis uit te begeleiden.

Hij ging zitten in zijn fauteuil en stak een sigaret op. Toen hij een paar trekken gedaan had, belde hij Gaston opnieuw, klemde zijn monocle in het oog en wachtte in onverschillige houding de komst van hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard af.

HOOFDSTUK V.

EEN INBRAAK EN DE GEVOLGEN

Gaston klopte op de deur van de studeerkamer en diende de hoofdinspecteur van politie, Baxter, aan.

Na een korte begroeting viel laatstgenoemde met de deur in huis, zeggend:

— Ik ben gekomen om u te beschermen.

Een ironisch glimlachje speelde om de mond van de gentleman-inbreker, toen deze vroeg:

— Om mij te beschermen? Dat is heel vriendelijk van u, maar ik wist natuurlijk niet dat ik bescherming nodig had. Zie ik daar misschien naar uit?

Hij rekte zijn atletische gestalte, die een eind boven die van de politieman uitstak, eens uit als om te tonen, dat hij zijn mannetje kon staan.

— Het is ook niet voor uw persoonlijke bescherming, dat ik hier ben.

— Dat begrijp ik. Ik zou niemand raden, met mij te gaan vechten. Mijn tegenstander zou er bekaaid afkomen.

— Ik zei u toch al, dat het niet om uw persoon, maar om uw bezittingen gaat, zei Baxter.

— Mijn bezittingen...? U bedoelt zeker het kapitaaltje, dat daar in mijn brandkast ligt, zei Lord Lister, en wees naar zijn brandkast.

— Mijn eigendom ligt daar uitstekend bewaard.

— Ik geloof u graag, maar desondanks zal vandaag een Londens inbreker u een bezoek brengen om te proberen, uw eigendom te stelen.

Lord Lister begon luid te lachen.

— Dat is grappig. Hoe weet ge, dat men bij mij wil inbreken?

— Scotland Yard hoort en weet alles. Wij zijn niet voor niets doorgewinterde politiebeambten.

— Ongetwijfeld, zei Lord Lister met een ironische lach.

Baxter merkte het op, en zei op ietwat zenuwachtige toon:

— Uw lordschap schijnt met een beetje geringschatting op ons beroep neer te zien sinds onze laatste mislukking met die onbekende Raffles.

— Natuurlijk, luidde het antwoord, niemand zal kunnen beweren, dat ge u daarbij heel roemrijk hebt gedragen.

— Dat geef ik toe, maar wij hebben hier met geen gewone inbreker te doen. Wij moesten zo iemand als Sherlock Holmes te hulp kunnen roepen. Deze zou waarschijnlijk die aartsschelm al lang onschadelijk hebben gemaakt.

Lord Lister blies een rookwolkje voor zich uit en zei:

— Om op onze zaak terug te komen; de inbreker, die mij hedennacht, zoals gij beweert, met een bezoek wil vereren, zou een goede slag slaan, daar ik juist gisteren veel geld heb moeten opnemen, een bedrag van 20.000 pond sterling. De ene helft ligt daar in de brandkast, de andere helft is in de matras van mijn slaapkamer weggeborgen onder mijn bed.

— Heel verstandig, zei Baxter, maar

het is best mogelijk, dat de dief toch alles vindt.

— Dat moet ik nog zien, zei Raffles onverschillig. Bovendien ben ik tegen inbraak en diefstal verzekerd en maak mij dus niet bezorgd.

— Voor mij en Scotland Yard is het aanhouden van de dief niettemin van het grootste belang en ik verzoek u om mij en mijn beambten toe te staan, deze nacht in uw huis te vertoeven ter bewaking, zei Baxter.

— Uitstekend, knikte Lord Lister, mijn woning is tot uw dienst. Het is nu kwart voor acht; om acht uur heb ik een afspraak met een vriend. Mijn kamerdienaar zal u voorzien van alles wat gij nodig hebt. Weet ge misschien ook hoofdinspecteur, wat dat voor een soort inbreker is, die mij bestelen wil?

— Jazeker, het is de bekende John Raffles.

— Raffles? Dat is interessant. Die man zou ik wel willen leren kennen. Ik zal mijn vriend opbellen en zeggen, dat ik vanavond verhinderd ben, zodat ik u gezelschap kan houden. Misschien gelukt het ons met elkander, die inbreker onschadelijk te maken.

— Een goed idee, zei Baxter.

— Tenminste als hij komt, meende Lord Lister. Ik moet nu even uit, maar ik ben om tien uur weer thuis.

— En ik zal mijn beambten intussen waarschuwen, zei Baxter. Hij zag nog, hoe Lord Lister naar de vestibule ging en daar door Gaston in zijn overjas werd geholpen. In de vestibule stonden vier politiebeambten, dezelfde met wie hij destijds Gordon had opgezocht.

Zij beraadslaagden met elkander, dat Baxter die nacht in Lord Listers studeerkamer zou blijven, twee der mannen posteerden zich in de vestibule, een vóór het huis, de vierde in een der bovenkamers.

De hoofdinspecteur riep nu de kamerdienaar Gaston en ging met deze naar de studeerkamer.

Lord Lister moest het huis reeds verlaten hebben, daar het licht in beide kamers reeds uit was. De hoofdinspecteur

draaide de schakelaar om, en maakte licht.

Het tweetal stond vlak bij de schoorsteenmantel en beiden gingen de slaapkamer doorzoeken.

Van de slaapkamer voerde links een kleine deur naar de badkamer. Slaapkamer noch badkamer hadden een andere uitgang en waren dus alleen van de studeerkamer uit te bereiken.

De rechercheur onderzocht alles nog eens nauwkeurig, lichtte de dekens op, opende kasten en deuren en nam de kleren er uit om zich er van te overtuigen, dat niemand was binnengeslopen.

— Kan ik u nog met iets van dienst zijn? vroeg Gaston, en toen de hoofdinspecteur hierop ontkennend antwoordde, verliet hij het studeervertrek.

Baxter ging in de leunstoel bij de haard zitten en begon het avondblad te lezen. Toen hij ongeveer een uur gelezen had, legde hij de krant weg, haalde uit zijn zak een zaklantaarn te voorschijn, overtuigde zich, dat deze goed in orde was en zette deze op de schoorsteenmantel.

Daarna keek hij zijn revolver na en stak het wapen in zijn rechterjaszak om deze terstond bij de hand te hebben.

Het was inmiddels doodstil in het huis geworden en geen geluid verried de aanwezigheid van de detectives. In diepe duisternis gaapte de studeerkamer, maar al spoedig raakten Baxter's ogen aan die donkerte gewend en vaag begon hij de voorwerpen te onderscheiden. De gelijkmatige slingerbeweging van de klepel van de grote klok was het enige geluid, dat vernomen werd. Deze klok stond tegen de wand, waarachter, naast de slaapkamer, de badkamer lag.

Met zware slag verkondigde het uurwerk thans het tiende uur.

Ineens ging de hoofdinspecteur recht op zitten. Hij meende iets te horen. Wat was dat?

Baxter luisterde met ingehouden adem. Toen hoorde hij uit de slaapkamer een zacht geluid, alsof er met een stemvork op staal werd geslagen.

Baxter stond op en toen ontwaarde

hij naast het bed de flauwe omtrekken van een menselijke gedaante.

Een ogenblik stakte zijn adem; bliksemsnel werkten zijn gedachten. Hij geloofde eerst aan zinsbegoocheling.

Het was immers onmogelijk, dat iemand de slaapkamer kon zijn binnengedrongen, want hij had alles onderzocht.

Nu hoorde hij en ander geluid, alsof een ijzeren voorwerp met geweld werd opengebrouwen.

Ogenblikkelijk haalde Baxter zijn revolver te voorschijn en ontstak het elektrische licht.

Bij wat hij nu zag, schitterden zijn ogen van vreugde.

— Eindelijk gesnapt, doorflitste zijn brein.

In de slaapkamer, bij de openstaande brandkast, zag hij een man in avondtoilet, met een zwart masker voor het gelaat.

— Sta, riep Baxter op bevelende toon, of ik schiet.

Maar ook de gemaskerde man hief zijn revolver op, zodat Baxter genoodzaakt was zijn zaklantaarn te doven om niet tot mikpunt te dienen, en op hetzelfde ogenblik schoot hij.

Maar nu geschiedde iets ongedachts.

De gemaskerde man sprong naar de schuifdeur en sloot deze, vóór Baxter het kon verhinderen.

Gealarmeerd door de schoten stormden nu de detectives het vertrek binnen.

Baxter maakte weer licht.

— Wij hebben hem. Eindelijk hebben wij de beruchte Raffles, riep hij uit, daarbinnen zit hij als een muis in de val. Opgepast, mannen, houdt jullie revolvers gereed. Voorwaarts.

Hij snelde naar de schuifdeur, en schoof deze open.

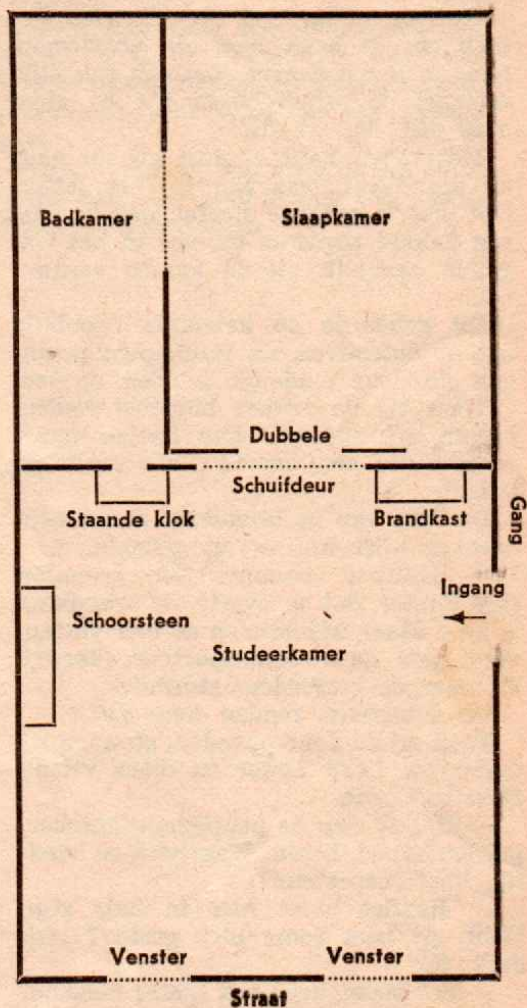
Eén ogenblik aarzelden allen.

Het vertrek was in duisternis gehuld en niets was er te zien, dan de geopende brandkast.

De politiemannen doorzochten het bed, openden de kasten... niets en niemand werden gevonden.

— Hij zal in de badkamer zijn, riep inspecteur Sullivan en trachtte de deur te openen.

Plattegrond van een gedeelte van Raffles' woning in de Cromwell Street te Londen

Zijn veronderstelling bleek juist te zijn, maar de deur was van binnen gesloten met een grendel, die men met vereende krachten trachtte te forceren. Na veel moeite kregen zij de deur open.

Terwijl de politiemannen in hun ijver op niets anders letten, werd onhoorbaar de deur van de staande klok in de studeerkamer geopend en de gemaskerde man kwam daaruit te voorschijn. De klok stond tegen de muur van

de badkamer en had een kunstig aangebrachte geheime deur, en een ingang van uit de badkamer, die verborgen werd door de schuifdeur, als deze openstond.

Een ogenblik keek de gemaskerde man om de hoek naar de politiemannen, en wierp daarna met een ruk bliksemsnel de schuifdeuren toe en sloot deze met een grendel.

Met ijzige kalmte ging hij nu naar de brandkast, waarvan hij het letterslot met 'n geheime sleutel opende, nam een pakket papieren en was in het volgende ogenblik uit de kamer verdwenen.

Dit gebeurde op hetzelfde ogenblik, dat de detectives, na wanhopige pogingen de deur eindelijk konden openen.

Toen zij de kamer binnenstormden, bleven zij ondanks hun hevige opgewondenheid een ogenblik als verstomd staan.

De deur van de brandkast stond wijd open en alles was er uit gehaald.

— Duizend bommen en granaten riep Baxter, dat is toverij; de brandkast is leeg. Maar wij moeten de dief vatten, vervoegde de hoofdinspecteur, terwijl hij naar de kamerdeur stormde.

De detectives renden hem na.

Toen zij de deur openden, stonden zij tegenover Lord Lister en diens vriend Charles Brand.

— Hallo! riep de gentleman-inbreker, goeden avond, heren. Waarheen zo haastig, hoofdinspecteur?

— Raffles moet hier in huis zijn. Hebt gij hem soms niet gezien? riep deze uit.

— Ik? Neen, zei Lord Lister lachend, ik kom juist uit mijn club om te zien of ik u wellicht kan helpen. Maar hebt gij hem dan niet gezien?

— Uw lordschap, drijft de spot met mij, stooft de hoofdinspecteur op; ik heb hem inderdaad gezien; hij was in uw kamer en heeft uw brandkast leeg gehaald.

— En verder? vroeg Lord Lister op kalme toon. Hebt gij hem toen laten ontsnappen?

Baxter antwoordde niet, zijn tong was als verlamd.

In zijn plaats zei Sullivan sarcastisch: — Ja, mylord, wij waren zo hoffelijk om hem met medewerking van de hoofdinspecteur te laten ontsnappen.

— Houd je mond, schreeuwde Baxter woedend; die Raffles heeft een verbond met de duivel gesloten; hij is niet te pakken te krijgen. Hij is door die kamer ontvlucht, ondanks alle voorzorgsmaatregelen en scherpe bewaking. Toen ik hem zag, gooide hij de schuifdeur dicht en toen ik met mijn detectives daar in de kamer was en de deur naar de badkamer wilde openen, bemerkte ik, dat hij zich daar bevond en dat hij de deur gerendeld had.

— Ongelooflijk, lachte Lord Lister; hij heeft dus een bad genomen?

— Dat niet, mylord, zei Sullivan, ofschoon het erop lijkt dat hij door de buis van de waterleiding is heen gekropen, want terwijl wij in de badkamer naar hem zochten heeft hij hier de brandkast geopend en alles gestolen.

— Die man brengt mij nog in het gekkenhuis, kermde Baxter.

Lord Lister zei niets, maar keek hem met een spottend lachje aan.

Op dat ogenblik kwam Charles Brand binnen.

Deze verklaarde in korte woorden wat er gebeurd was en toen overhandigde hij hem de polis van de verzekeringsmaatschappij tegen diefstal en inbraak, die hij in zijn portefeuille droeg.

— Morgen vroeg kunt gij het bedrag voor mij innen, zei Raffles bedaard. En nu, heren, geef ik u de goede raad om, als Raffles weer eens van zijn plannen mededeling doet, de zaak aan mij over te laten. Want om een dief te laten stelen en ontsnappen, zoals gij het hebt gedaan, kan ik ook.

Met een boos en verlegen gezicht nam Baxter afscheid en verliet met zijn mannen het huis.

Toen zij vertrokken waren begon Lord Lister hartelijk te lachen en zei tot zijn vriend Charles Brand:

— Morgen gaan we naar Parijs; ik wil daar een oude vriend van mij bezoeken.

— Ja, maar, antwoordde Brand, ik

begrijp er niets van, had je werkelijk 20.000 pond sterling in je brandkast?

— Welneen, antwoordde zijn vriend op kalme toon, niets dan een paar pakjes onbetaalde rekeningen.

— Hm, kuchte Brand, terwijl zijn gezicht een eigenaardige uitdrukking kreeg. Ik begrijp er nog niet veel van.

— Wel, amice, riep Lord Lister uit, begrijp je dan niet, dat die onbetaalde rekeningen, die de politie liet stelen door een zekere jou niet onbekende Raffles, door de verzekeringsmaatschappij met

20.000 pond sterling worden betaald? Er had evengoed helemaal niets in de brandkast kunnen zijn.

— Verdraaid, riep Brand uit, dat is een fameus idee.

Lord Lister nam een sigaret uit een doos en bood er Brand ook een aan. Hij nam zijn aansteker en blies een rook wolkje in de lucht en zei met een ernstig gezicht:

— Ja, amice, ik ben nu eenmaal Raffles en heb veel geld nodig voor mijn armen en misdeelden.

HOOFDSTUK VI.

ZWARTE JACK EN CONSORTEN

De geldschieder Gordon had nadat de politiemannen hem hadden verlaten, zijn kantoor gesloten en wandelde door de Oxfordstreet naar Tower-bridge.

Daar in de buurt is een stadsgedeelte, waarvan de bewoners de meest gevreesde en gevaarlijke misdadigers van Londen wonen.

Een grote menigte kleine straatjes en stegen met ouderwetse gevels, kroegen en winkeltjes, waren in die dagen het toevluchtsoord voor het gespuis van de Engelse hoofdstad.

In een van deze straatjes woonde Mr Govern, een geldschieder, bij de politie bekend onder de bijnaam Zwarte Jack.

De politie hield hem voor een der meest geslepen helers van de hoofdstad, maar toch was het nooit gelukt, gestolen goed bij hem te vinden.

Zwarte Jack verstond meesterlijk de kunst om alles, wat gevaarlijk was, te verbergen.

Men vertelde van hem, dat hij enige huizen bezat en aandeelhouder was in een grote zaak.

Hij hield er een winkel op na, die gevuld was met allerlei artikelen: tonnen met scheepsbesluit, zijden spek, kleren, meubels en kisten, en dat alles nam zoveel ruimte in beslag, dat slechts een smalle doorgang openbleef naar de toonbank, waarachter Zwarte Jack van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat zijn klanten bediende.

Gordon en Zwarte Jack begroetten

elkaar als twee oude vrienden.

Ontelbare vuile zaakjes hadden de twee mannen in de loop der jaren samen opgeknapt.

Door middel van een geheime veer kon de baas van achter zijn toonbank de winkeldeur sluiten.

Hij deed dit steeds, als zijn vriend Gordon voor zaken bij hem kwam.

Nadat hij zich aldus gevrijwaard had voor onverwacht bezoek, bood hij zijn bezoeker een sigaar aan.

Gordon stak op, deed enige trekjes en wendde zich toen tot Zwarte Jack om deze het verhaal te doen van de overrompeling door Raffles.

Onder het praten balde hij zijn vuisten en siste:

— Ik moet vandaag nog mijn eigendom terug hebben. Die schurk Raffles zal weten met wie hij te doen heeft.

De ander krabde zich achter de oren, en zei:

— Verduiveld. Ik heb altijd veel vertrouwen in onze zaken gehad en je weet dat ik er geen gewetenszaak van maak om iemand naar de andere wereld te helpen. Maar nu, ik weet het niet, Gordon, maar jij kiest je een tegenstander, tegen wie nog niemand bestand is geweest; en bovendien, wie is hij eigenlijk?

De bankier boog zich naar het oor van zijn vriend en fluisterde:

— Raffles is niemand anders dan Lord Lister.

De ander uitte een kreet van verbazing en vroeg:

— Hoe weet je dat?

Gordon haalde een brief te voorschijn en gaf deze aan Zwarte Jack.

Deze las het adres:

— Mr Lyon, Farringdonstreet, 2, Londen, per expresse bestelling.

— Dat is je geheim bureau, zei Govern.

— Precies, antwoordde Gordon, het toeval bracht mij daar, voordat ik hier kwam, om te zien wat er met de post was aangekomen en ik vond deze brief. Lees hem maar.

Jack doorlas de inhoud van het schrijven, dat luidde:

Waarde Heer,

Uit naam van James Gordon moet ik u uw deposito met rente terug betalen. Ik verzoek u, mij nog hedenavond te bezoeken.

Lord Edward Lister.

— Dat begrijp ik niet, zei Jack hoofdschuddend.

— Maar ik wel! riep James Gordon uit, luister. Raffles heeft al mijn wissels en papieren van waarde, benevens mijn kasboek meegenomen. Uit dat laatste liet hij de adressen overnemen en hij schreef deze mensen om hun de mij ontstolen wissels terug te geven. Onder de naam Lyon heb ik geheime relaties met de Engelse Bank. Dit weet Raffles natuurlijk niet en hij geloofde, dat Lyon ook een van mijn klanten was. Daarom schreef hij deze brief, zodat ik daardoor te weten kwam, dat Lord Edward Lister en Raffles een en dezelfde persoon zijn.

— Drommels, riep Govern uit, dat is de brutaalste streek waarvan ik ooit heb gehoord.

— Over wie kun je beschikken? vroeg Gordon. Ik heb twee onbevreesde inbrekers nodig, die vanavond nog met mij mee naar die schurk moeten gaan om te proberen mijn eigendom terug te krijgen, voordat hij alles aan arme mensen geeft.

— Dat begrijp ik niet, mompelde Jack, de vent moet gek zijn om alleen voor het genoegen van andere mensen te stelen. Enfin... ik zal je dadelijk twee van mijn beste mannetjes bezorgen.

Hij nam de stop van een spreekbuis, riep een paar woorden door de opening en luisterde naar het antwoord.

Na enige tijd weerklonk als uit de verte een dof geluid.

— Ze zullen dadelijk komen, zei Jack tot zijn vriend.

Enige minuten verliepen.

Daarna werd een zacht kloppen in een oude kast vernomen, die tegen een der muren stond.

Jack stond dadelijk op, sloot de onderwete deur van het meubel open en door de kleren, die in de kast hingen, kropen twee sujetten te voorschijn met gemene tronies, die vol argwaan de bezoeker aankeken.

Jack sloot de deur weer stevig en zei tot Gordon:

— Dit is mijn geheime uitgang naar de kelder. Die heeft al menigeen van de galg gered als Scotland Yard hem zo dicht op de hielen zat, dat niemand meer een cent voor zijn leven zou hebben gegeven.

Daarna wendde hij zich tot de twee boeven met de woorden:

— Jongens, er is werk voor jullie.

— Best, antwoordde de grootste van het tweetal.

Govern, zoals de eigenlijke naam van Zwarte Jack was, deed nog een paar trekken aan zijn sigaar en zei:

— Jullie moeten met deze heer een brandkast kraken. Neem de nodige gereedschappen uit de schuur mee.

— Krijgen wij ook een mazzeltje of hij alleen? vroeg een hunner.

— De inhoud is alleen voor die heer, alles is zijn eigendom, dus dat moet je aan hem vragen.

— Niks daarvan, bromde de ander; als wij een brandkast kraken en gesnapt worden, draaien wij de nor in. Mij dunkt, dat we voor het risico, dat wij lopen, ook wel een duitje mogen hebben.

— Krijgen jullie ook, stelde Govern hen gerust en zich tot Gordon wendend:

— Hoeveel krijgen ze voor dat karweitje?

— Mij dunkt dat tien pond genoeg is.

Een der schurken liet een gefluit horen, en riep uit:

— Tien pond? Daar breek ik een huisdeur nog niet voor open. Sla toe, honderd pond.

Gordon trommelde zenuwachtig met zijn vingers op de toonbank.

— Nou. Geef asem, zei de kleinste der twee. Het tocht hier als de hel en ik heb geen zin verkouden te worden.

— Ik geloof niet, meende Jack, dat de prijs te hoog is voor de jongens. Ze zetten toch hun vrijheid op het spel.

— En we krijgen misschien nog een paar blauwe bonen ook, zei de grootste. Meneer schijnt niets van zaken doen te weten.

— Het is goed, stemde Gordon eindelijk toe.

— En geld bij de vis, gebod de kleine met een brutaal gebaar. Vooruit betalen.

Noodgedwongen haalde de geldschietter een portefeuille te voorschijn en betaalde het verlangde geld.

De twee schurken hielden wantrouwend de banknoten tegen het licht, voor dat zij ze in hun zak lieten glijden, knikten toen tevreden en bromden:

— All right.

Toen reikten zij hun lastgever joviiaal de hand en gingen met hem heen.

Van een zolderkamertje ergens in de buurt haalden zij hun inbrekerswerktuigen, namen toen een bus, die hen dicht bij de Cromwellstreet afzette.

In de buurt van het huis van Raffles stapten zij uit en slopen er omheen, om te zien van welke kant zij het best konden binnendringen.

Ondanks hun nauwkeurig rondsnuffelen bemerkten zij niet, dat achter een bosje rhododendrons in de tuin twee mannen hurkten: een dier was Sullivan.

Baxter had hen daar achtergelaten en hun aanbevolen het huis scherp te bewaken.

Met grote aandacht sloegen de politiemannen de twee inbrekers bij hun werk gade.

Sullivan wreef zich vergenoegd de

handen en fluisterde zijn metgezel toe:

— Wij hebben meer geluk dan wijsheid. Verdraaid man, er zit een promotie op, als wij hen te pakken kunnen krijgen. Als ik me niet vergis, klimt daar de door ons gezochte Gordon naar binnen.

Sullivan keek nauwlettend toe, en knikte enige ogenblikken later met het hoofd.

— Je hebt gelijk, zei hij, ik durf er wat onder verwedden dat het Gordon is.

— Vast en zeker, fluisterde de detective, en nu is het ook te begrijpen, waarom die vent, hoewel hij ongetwijfeld door Raffles bestolen is, niets met ons te maken wilde hebben.

— Kijk, nu zijn ze binnen, zei Sullivan. Ze moesten eens weten dat de brandkast leeg is. Loop nu vlug naar de dichtstbijzijnde telefooncel, bij de vijfde lantaarn ginds en bel Scotland Yard op.

— All right.

De detective verdween in de aangegeven richting.

Er verliepen een minuut of tien eer de detective terug was. Daarna slopen beiden het huis binnen langs dezelfde weg, die de inbrekers genomen hadden.

Al het mogelijke geluid zoveel mogelijk vermijdend, bereikten zij de studeer- en de slaapkamer van Lord Lister.

Toen zij het studeervertrek wilden binnengaan, hoorden zij een luid:

— Sta of ik schiet.

Zij drongen niettemin de studeerkamer binnen, maar op hetzelfde ogenblik, toen zij de deur open deden, liepen zij de vluchtende inbrekers tegen het lijf.

Inspecteur Sullivan greep een hunner beet en gaf hem bliksemsnel een paar vuistslagen tegen de kin, zodat de inbreker bewuusteloos neerstrorte.

Het gelukte de andere inbreker intussen het venster te openen en naar buiten te springen.

— Goeden avond, heren, klonk het nu uit de mond van Lord Lister, die, in een huisjasje gekleed, midden in de kamer stond. U ziet dat men mij voor

de tweede keer wilde bestellen.

Bij deze woorden draaide hij de schakelaar van het elektrische licht om en bij het schijnsel daarvan zagen zij Gordon neergehurkt bij de brandkast.

Sullivan pakte hem beet en legde hem de handboeien aan.

De van vrees sidderende Gordon wierp een blik vol woede en haat op de detective en op Lord Lister.

Ineens kwam er een uitdrukking van helse vreugde op zijn gelaat en op Lord Lister wijzend, riep hij tot de detectives:

— Gij hebt daar een goede vangst gedaan, heren.

— Zeker, bevestigde Sullivan, die de inbreker nog altijd vasthield. Deze jongen zoeken wij allang. Hij heeft minstens twintig jaar te goed.

— Neen, riep Gordon uit; ik bedoel niet hem, maar die meneer.

Hij wees op Lord Lister.

— Daar staat Raffles, vervolgde hij.

— Die vent is stapelgek, lachte Sullivan, neen waarde heer, dergelijke streken kennen wij, daar vliegen wij niet in.

— Ik bezweer het u, heren, riep Gordon opnieuw, terwijl hij over al zijn leden beefde, arresteer die man, ik verzeker u, hij is Raffles.

— Zwijg, beet Sullivan hem toe, wij hebben genoeg van die praatjes.

Juist op dit ogenblik stopte en patrouillewagen van Scotland Yard voor

het huis.

Bevelen weerklonken en na enkele ogenblikken was het huis vol met detectives.

Na een kort onderhoud tussen inspecteur Sullivan en hoofdinspecteur Baxter gaf deze laatste bevel de gearresteerde geldschietster naar Scotland Yard te brengen.

Nogmaals herhaalde de woekeraar zijn beschuldiging tegen Lord Lister en bezwoer bij hoog en bij laag, zijn woorden te geloven.

Toen hij eindelijk zag, dat niemand hem geloofde, begon hij te razen en te tieren als een krankzinnige.

Wanhopig sloeg hij met de armen om zich heen, steeds opnieuw schreeuwende:

— Daar staat Raffles. Daar staat Raffles!

— Voert hem weg, beval Baxter kortaf.

Vier sterke vuisten pakten Gordon beet en brachten hem buiten de kamer. De detectives volgden.

In de tuin vonden zij de tweede inbreker nog, die bij zijn sprong een been gebroken had en kermend in een bosje lag.

Toen Sullivan het laatst van allen in de patrouillewagen stapte, zag hij aan een helder verlicht venster van de tweede verdieping het scherpe profiel van Lord Lister, die terwijl hij hen nakeek, doodkalm een sigaret stond te roken.

HOOFDSTUK VII.

IN SCOTLAND YARD

Het was tegen tien uur in de ochtend, na de gebeurtenissen in de Cromwellstreet, toen een vertegenwoordiger van de verzekeringsmaatschappij, waarbij Lord Lister verzekerd was, bij hoofdinspecteur Baxter verscheen om bij deze berichten in te winnen omtrent de inbraak bij Lord Lister.

— Het is onbegrijpelijk, mijnheer, zei Baxter, die Raffles houdt mij en de gehele wereld voor de gek. Hij pleegde de diefstal als het ware voor mijn eigen ogen.

— Ongelooflijk, zei de verzekeringsagent hoofdschuddend, men zou het voor onmogelijk houden, als gij het niet zelf gezien hadt. Hebt gij het geld, dat men bij Lord Lister heeft gestolen, zelf gezien?

— Ja, zeker, bevestigde de hoofdinspecteur, ik heb mij met mijn eigen ogen ervan kunnen overtuigen dat het aanwezig was.

— Dan blijft ons niets anders over dan te betalen.

— Er zal niets anders opzitten, meende Baxter.

— Wees dan zo goed, deze verklaring te ondertekenen voor mijn maatschappij.

Bij deze woorden nam de verzekeringsagent een gedrukt formulier uit zijn aktentas, dat hij de hoofdinspecteur waarin werd verklaard dat het bedrag van het gestolen geld 20.00 pond bedroeg.

Zonder aarzelen zette Baxter er zijn naam onder.

De vertegenwoordiger bedankte hem en nam afscheid.

Nadat de verzekeringsagent vertrokken was, liet Baxter Gordon en diens medeplichtigen bij zich komen.

Ook de detectives verzamelden zich in het bureau van hun chef en de gevangenen werden binnengebracht.

Nadat de nodige formaliteiten waren vervuld, begon het verhoor.

Gordon, die wel inzag, dat hij op geen enkele manier de gevangenis zou ontlopen, nam nu een houding aan van de beledigde onschuld.

Hij begon met de hoofdinspecteur te vertellen, wat hem had bewogen, de inbraak bij Lord Lister te plegen en wat hem ertoe gebracht had om niets van de diefstal te vertellen.

Als bewijsstuk vertoonde hij de brief van Lord Lister, dezelfde, die hij zijn vriend Govern had laten lezen.

Het werd de hoofdinspecteur en zijn ondergeschikten nu duidelijk, dat zij tegenover de Grote Onbekende hadden gestaan, tegenover de ongrijpbare Raffles en dat zij hem slechts hadden behoeven te arresteren om de beste vangst te doen, die Scotland Yard ooit gedaan had.

— Waarom hebt ge dit niet eerder gezegd? vroeg Baxter. Gij wist toch, dat er een beloning van duizend pond staat op de gevangenneming van Raffles.

— Ik heb het u immers herhaaldelijk gezegd, maar niemand wilde mij geloven, antwoordde Gordon.

— Het is om er gek van te worden, riep Baxter uit, terwijl hij in zijn bureau heen en weer begon te lopen.

Maar ineens bedwong hij zijn woede en beval:

— Vooruit. Niet getalmd! Wij zullen een aantal van onze beste detectives meenemen. Hij mag ons nu niet mer ontkomen. Wij zullen het huis omsingelen; nog vandaag moet Lord Lister in onze handen zijn.

— Laten wij het beste ervan verhoppen, zei Sullivan, maar ik geloof, dat hij al weg zal zijn als wij er komen. Het zou eigenlijk jammer zijn, als hij in onze handen viel. Wij kunnen nog veel interessante avonturen met hem beleven. Ik begin plezier in die man te krijgen en er valt heel wat van hem te leren.

Baxter schreeuwde woedend:

— Zwijg. Hoe kom je er bij een spitsboef te bewonderen? Gij maakt u zelf ongeschikt voor het beroep van detective.

— Nu spreekt gij u zelf tegen, zei Sullivan, want pas hebt gij mij vleiende dingen gezegd.

— Kom, laat ons niet langer tijd verliezen, drong een der detectives aan, anders vinden wij de vogel gevlogen.

De detectives maakten zich nu gereed om Scotland Yard te verlaten.

Allen stapten nu in een patrouillewagen en onderweg zei Sullivan tot Baxter:

— Gij twijfelt er aan, of ik wel een goed detective ben, maar gij moet mij een kleine opmerking veroorloven. Een uur geleden is een vertegenwoordiger der verzekeringsmaatschappij bij u geweest. Mij dunkt, dat het nodig is die maatschappij te instrueren, het verzekerde bedrag voorlopig niet uit te betalen.

— Drommels, riep Baxter uit, gij hebt gelijk, dat had ik vergeten. Ik zal dadelijk opbellen.

Nauwelijks had Baxter enige ogenblikken met een der klerken gesproken, of hij was een ervaring rijker geworden, want hij vernam, dat Raffles vlugger was geweest dan hij en dat het bedrag reeds was uitbetaald.

Uit het veld geslagen ging hoofdinspecteur Baxter met Sullivan naar de geparkeerde patrouillewagens terug en zette de tocht voort naar de Cromwellstreet.

HOOFDSTUK VIII.

VERANDERING VAN TONEEL

Lord Lister bevond zich omstreeks die tijd, niet denkend aan het gevaar, dat hem dreigde, in zijn studeerkamer en was bezig een koffer te pakken.

Hij had daarin enige kledingstukken laten leggen door zijn kamerdienaar Gaston, toen Brand binnenkwam.

— Ik zal de koffer toch maar niet verder laten pakken, het zou dwaas zijn, hem mee te nemen, zei hij.

— Hoe heb ik het nu met je? Je kunt toch niet zonder kleren reizen.

— Waarom niet? antwoordde Lord Lister, het zou maar ballast zijn. Ik kan overal voor geld alles krijgen, wat ik nodig heb. Apropos, het heeft nogal lang geduurd bij die verzekeringsmaatschappij. Maakte men bezwaren?

— Dat niet, antwoordde Brand, maar zij zonden een hunner agenten naar Scotland Yard om informaties te halen bij hoofdinspecteur Baxter. Deze waren overeenkomstig mijn mededelingen en men betaalde mij toen het verzekerde bedrag uit.

— Waar heb je het geld?

— Hier is het. Bij deze woorden haalde Brand zijn portefeuille uit zijn zak welke twintig banknoten, elk van duizend pond, bevatte.

Lord Lister nam het geld aan, telde het na en deed het zorgvuldig in zijn portefeuille.

Een ironisch lachje speelde om zijn lippen.

— Ziezo... zei hij, dit zaakje is de moeite wel waard geweest.

— Het is een burgermansvermogen, merkte zijn secretaris op; het is werkelijk noodzakelijk voor mensen met enig kapitaal om zich tegen diefstal te verzekeren.

Lachend klopte zijn vriend hem op

de schouder.

— Als men nu eens niets bezit? vroeg hij.

— Dan behoeft men zich natuurlijk niet te verzekeren.

— Maar ik, bijvoorbeeld, ik heb mij verzekerd voor het geval, dat ik nog eens in het bezit van veel geld zou komen. Mocht dit mij dan ontstolen worden, dan was ik in elk geval gedekt.

— Hm... kuchte Brand, jij houdt er altijd je eigen denkbeelden op na, je doet me denken aan een filosoof. De hoofdzaak is, dat je nu geld genoeg hebt voor een reis.

— Daar zal ik nog eens over nadenken, antwoordde Lord Lister; mijn voorgevoel zegt mij, dat daar voorlopig nog wel niet veel van zal komen. Ik geloof, dat er hier nog werk voor mij is en ik houd Londen voor een stad, waar meer te beleven is dan in de hele wereld.

Op dat ogenblik trad de kamerdienaar Gaston binnen en zei:

— Mylord, buiten staat een man, die er niet erg betrouwbaar uitziet. Ik heb hem daarom niet binnen gelaten.

— Goed, zei Lord Lister. Laat hem nog maar even wachten.

Gaston knikte met het hoofd en verliet het vertrek.

Lord Lister dacht een ogenblik na en zei toen tot Brand:

— Luister, amice; ga naar het Victoria-station en wacht daar op mij bij de krantenkiosk. Als ik mijn programma niet behoef te veranderen, dan nemen wij de eerstvolgende trein naar Dover.

— Waarom kan ik hier niet op je wachten? vroeg Brand, dan kunnen wij immers samen naar het station gaan?

Lord Lister keek zijn jonge vriend ernstig aan en zei:

— Charles, herinner jij je nog, hoe je, lang geleden, bij mij bent gekomen? Wij hadden elkaar twee jaar geleden leren kennen en je vertelde mij, dat er voor jou, als er geen redding opdaagde, niets anders overbleef dan... je weet wat ik bedoel. Ik heb je toen je wapen afgenomen en maakte je duidelijk, daterschulden iets anders zijn dan lichtvaardige speelschulden en dat de heren, die met jou gespeeld hadden, niet beter waren dan door de staat beschermde bedriegers.

Ik bewees je ook, dat een mensleven een kostbaar iets is en dat men het maar eenmaal kan verliezen.

Na deze uiteenzetting ben je in mij je oudere, meer ervaren vriend gaan zien en heb je je bij mij aangesloten. Je bent enige jaren jonger dan ik en ik beschouw je, nu je bij mij bent, als een beproefd kameraad; daarom wil ik geen geheim meer voor je hebben.

Hij deed een paar trekken aan zijn sigaret en vervolgde:

— Ik zal je mijn geschiedenis vertellen.

Mijn vader en moeder werden door een van die voorname, gemene Londense beurspeculanten geruineerd, zodat ik in mijn jeugd armoede geleden heb. Mijn vader beroofde zich daarom van het leven, terwijl die rijke ellendeling nog heden in zijn auto door Londen rijdt en een kasteel in Schotland bezit. Al zijn rijkdom heeft hij aan het geld, dat hij mijn ouders ontstal, te danken. De wet kon mijn vader, helaas, niet tegen die schurk beschermen.

Later heb ik een massa andere dieven en oplichters leren kennen. Honderdduizenden moeten elke dag zwegen voor hen, om hen te helpen, hun vermogen nog groter te maken en krijgen daarvoor als loon te weinig om te leven en te veel om te sterven, terwijl hun uitzuigers in weelde genieten van het vette der aarde.

Toen voelde ik mij geroepen om te strijden tegen dat adder gebroed; ik geef, wat ik hun ontsteel, met milde hand aan die arme drommels terug en

nu vraag ik jou, Charles, wil je mij ook voortaan blijven helpen in dit voor-nemen? Of voel je de kracht daarvoor niet? Zeg het mij eerlijk en openhartig.

Zonder aarzelen nam de jongeman de hem aangeboden hand in de zijne, drukte deze en zei:

— Ja. Niets houdt mij terug, Edward. Wat het ook zij, ik wil je ter zijde staan en alles doen, wat jij goed acht.

— All right, knikte Lord Lister, ik wist het en luister nu:

Op weg naar het Victoriastation kom je langs een bejaarden tehuis, geef daar een anonieme gift van vijfduizend pond af.

Hij nam het van Brand ontvangen geld uit zijn portefeuille en overhandigde het hem.

— Verder, aldus ging hij voort, neem deze vijfduizend pond en geef dat bedrag af bij de administratie van het vondelingenhuis. De rest van het geld moet je voor mij bewaren. Je moogt mijn naam nergens noemen. Dat is goed begrepen, he... Ga nu, Charles, en wacht op mij, zoals ik met je heb afgesproken.

Brand stak het geld bij zich; en verliet het vertrek.

Lord Lister keek hem enige ogenblikken na, daarna belde hij Gaston en verzocht deze, de wachtende man binnen te laten.

Even daarna trad een haveloos individu het vertrek binnen. Zonder te wachten tot het hem werd aangeboden, nam de onbekende bezoeker plaats, begon zijn pijp te stoppen en stak deze aan.

Nadat hij enige trekken had gedaan, schraapte hij zijn keel en spuwde op ongeganeerde wijze op het kostbare tapijt.

Lord Lister keek hem aan met de handen in zijn broekzakken.

— Je bent niet in je eigen huis, mijn vriend, zei hij eindelijk, en het is hier ook geen kroeg.

— Weet ik, zei de onbekende kortaf, met een stem, die meer dan brutaal was.

— Zo... als je dat dan weet, merkte Lord Lister op, dan verbaast het mij,

dat je mijn tapijt aanziet voor de straatstenen. Wat is de reden van uw komst?

— Zaken, luidde het antwoord.

— Zaken? herhaalde Raffles, ik zou niet weten, wat ik voor zaken met je te doen heb.

— Dan zal ik het je vertellen, luister. Ik heet Tom Pitt en sta er voor bekend, dat ik verduiveld handig met en mes weet om te gaan. Ik weet precies het goede plekje tussen de derde en vierde rib. Zal ik het eens bewijzen?

Hij stond op en stak zijn rechterhand in zijn broekzak, alsof hij daaruit een mes te voorschijn wilde halen.

Lord Lister bleef onbeweeglijk staan.

— Je hebt zeker ook al in de gevangenis gezeten? zei Lord Lister plotse-ling.

De man keek hem verbluft aan en antwoordde:

— Ik? Wat zou je daaraan gelegen liggen?

— Houd je maar niet zo groot, ik weet heel goed, dat je een paar jaar achter de rug hebt.

— Als jij het weet, vraag het mij dan niet. Ik was echter onschuldig. Zo iets kan elk fatsoenlijk mens overkomen. Men heeft mij niets kunnen bewijzen.

— Goed, dat is dus afgedaan en vertel mij nu maar eens gauw, wat je van mij wilt.

— Ik zal het u in het kort uitleggen: ik had vannacht geen onderdak en ging in een oude schuur in de Towerstreet slapen. Toen ik op wilde staan, merkte ik, dat enige mannen waren binnengekomen, die daar iets zochten. Het waren inbrekers, geloof ik en zij noemden uw naam.

— O, dus, als ik het goed begrijp, wil je mij komen vertellen, dat die mannen van plan waren om bij mij te komen inbreken. Ik wens hun veel geluk en om je voor je moeite te belonen, zal ik je tien pond geven.

De man rookte kalm door en spuwde weer op het tapijt.

— Om een bedrag van tien pond te verdienen, ben ik niet hier gekomen; ik denk, dat mijn verdere mededelingen, die uw eigen persoon betreffen,

u minstens vijfduizend pond waard zullen zijn.

Lord Lister begon te lachen, zonder een woord te antwoorden.

— Ik denk, vervolgde de bezoeker, dat men graag vijfduizend pond uit-geeft voor een mededeling, die vijftig-duizend waard is, vooral als men zo rijk is als gij zijt. Ik geloof, dat er wel met u te redeneren valt, als ik zeg, dat ik dingen weet over een zekere Raffles.

— Die man interesseert mij in het geheel niet, was het kalme antwoord. Ik wens niemand voor spionnendiensten te betalen. Houd dus je berichten voor je en verdwijn.

De man stond bedaard op, klopte zijn pijp uit in een asbakje en stak deze in zijn zak.

De ongenode gast wendde zich naar de deur en mompelde:

— Een gentleman zijt gij niet, anders zoudt gij mij anders behandeld hebben.

— Bedankt voor je compliment, antwoordde Lord Lister.

In de ogen van de vreemdeling verscheen een uitdrukking van haat. Hij begreep dat hij niet tegen Raffles was opgewassen, en dat deze hem zelfs bespote.

— Voor den duivel... vloekte hij, loop naar de hel, fijne meneer. Maar de duivel mag ook mij halen, als ik mij door jou laat overbluffen. En nu vraag ik je voor de laatste maal: geef je mij die vijfduizend pond of niet?

— Neen, zei Lord Lister en wees naar de deur.

— Best, zei de onbekende, dan zullen wij op een andere manier met elkaar praten.

Bliksemsnel trok hij een mes uit zijn zak te voorschijn en met één sprong stond hij voor Raffles.

Deze echter had zo iets verwacht.

Met een snelle beweging voorkwam hij de messteek van het sujet, greep op hetzelfde ogenblik zijn jas beet en trok de mouwen aan beide kanten over diens armen, zodat de man geheel weerloos was.

Het volgend moment sleepte hij hem naar de deur, opende deze en trapte de man de deur uit.

Vloekend en scheldend strompelde de afperser de trap af en verliet het huis.

Lord Lister belde zijn kamerdienaar:

— Luister eens, Gaston, zei hij op kalme toon, ik ga voor enige tijd op reis en verzoek je, gedurende mijn afwezigheid het huis goed te bewaken, totdat ik je bericht zend, wat er verder gebeuren zal.

— Zeer goed, mylord, antwoordde Gaston. Wenst u dat de koffers gepakt worden?

— Neen, dank je, ik reis zonder bagage.

Gaston maakte een buiging, toen op hetzelfde ogenblik de bel overging.

Beiden luisterden even, waarop Gaston vroeg:

— Verwacht u nog bezoek, mylord?

— Eigenlijk niet, maar ga maar kijken wie er is.

Gaston verliet de kamer om de deur te openen.

Even daarna trad Miss Walton met een grote ruiker bloemen binnen.

— Excuseer, als ik u misschien kom storen, mylord, zei het jonge meisje; ik wilde u enige bloemen aanbieden als dank van mijn moeder en mij, voordat gij op reis gaat.

— Bloemen, zei Raffles, zijn voor mij het mooiste wat er op de wereld bestaat, en ik dank u hartelijk voor deze attentie.

Hij vergat totaal, dat hij op het punt had gestaan, zijn huis te verlaten en dat hem elk ogenblik een groot gevaar te wachten stond, waarvoor zijn instinct hem reeds had gewaarschuwd.

Nadat zij een poos met elkander hadden gesproken, stond Miss Walton op en Raffles geleidde haar naar de deur.

— Ik zal u niet langer ophouden, zei het jonge meisje aarzelend, ik zie, dat gij een koffer hebt gepakt en wil u niet langer storen. Reizen moet verrukkelijk zijn. Ik heb altijd verlangd, eens een grote reis te kunnen maken, als het kon, naar het zuiden, naar Italië, bijvoorbeeld.

— Zijt gij nog nooit buiten Londen geweest? vroeg Raffles.

— Neen, nog nooit, ik heb zelfs nog nooit de zee gezien. Wij hadden daarvoor

geen geld.

— Wat was uw vader, als ik vragen mag?

— Marine-officier. Hij is bij een schipbreuk verdronken. Wij kunnen dus zelfs zijn graf niet bezoeken; hij ligt op de bodem der zee. Mijn moeder kreeg een klein pensioen, maar door de jarenlange ziekte die haar trof hebben wij zoveel geld moeten opnemen, dat wij in de schulden kwamen te zitten.

— En uw bloedverwant, de hoofdinspecteur van politie Baxter, is deze op de hoogte van uw omstandigheden?

— Ja zeker, antwoordde Miss Walton, want hem hebben wij meer dan eens om hulp gevraagd.

— Een hartelijk bloedverwant klonk het schamper. Op welke wijze is hij aan u verwant?

— Hij is een stiefbroeder van mijn moeder. Ik heb u al verteld, hoe onverschillig hij ons behandelt.

— Hij is niet beter of slechter dan alle egoïsten en ik hoop, dat ik het hem eens betaald zal kunnen zetten, wat hij voor u deed.

Op dat ogenblik werd er geklopt en Gaston trad binnen.

— Mylord, de politie-beambten, die vannacht reeds hier waren, zijn er weer. Mag ik ze binnen laten?

Lord Lister dacht een ogenblik na, nam een sigaret uit een doos.

— Ik geloof, zei hij, dat de heren iets vergeten hebben, maar zij moeten nog even wachten.

— Iets vergeten? vroeg Gaston en keek onderzoekend de kamer rond.

— Ja, Gaston, zei Raffles glimlachend, zij hebben namelijk vergeten de spitsboef mee te nemen, die zij zochten.

— Is die dan nog hier?

Gaston keek met een onnozel gezicht opnieuw om zich heen.

Lord Lister begon te lachen en sloeg hem op de schouder, terwijl hij op vrouwelijke toon zei:

— Hij is nog hier, maar ik denk niet, dat het hun zal lukken, hem te vatten.

Hij ging naar het venster en keek naar buiten.

Hij floot even zacht voor zich heen, toen hij een stuk of tien politieagenten

zag, die blijkbaar aanstalten maakten het huis te omsingelen.

— De jacht neemt een aanvang, mompelde hij, laten zij hun geluk maar eens beproeven.

Daarna wendde hij zich nog eens tot Gaston en zei:

— Luister eens goed naar wat ik zeg: deze dame is mijn secretaresse. Ik heb haar de koffer gegeven; Miss Walton zal ermee mijn huis verlaten en gij moet er voor zorgen dat een taxi de jonge dame en haar bagage naar het station brengt.

Zeg de heren buiten, dat ik nog een kort onderhoud met mijn secretaresse moet hebben en dat zij nog een minuut geduld moeten oefenen.

— Zeer goed, mylord, zei Gaston, en vertrok.

Nauwelijks was de deur gesloten, of Lord Lister ging naar Miss Walton toe en vatte haar handen:

— Nu is het ogenblik gekomen, miss, dat gij mij kunt helpen. Ik heb gisteren Gordon beroofd van een aantal wissels en schuldbekenenissen. Ik geloof, dat die man mij bij de politie heeft aangegeven.

— Ge zijt een edel mens, mylord, ge hebt mijn moeder een grote dienst bewezen, en ik voel mij gelukkig, dat ik u kan helpen.

— Ge hebt al uw zelfbeheersing nodig Miss Walton; een kleine vergissing en het loopt niet goed met mij af.

— Mylord, ik verzeker u, dat ge volkomen op mij kunt rekenen. Zeg maar wat ik moet doen.

Op dat ogenblik hoorde Lord Lister het geluid van voetstappen in de gang. Hij snelde naar de deur en draaide deze op slot.

Wederom werd aan de deur der kamer geklopt en de stem van Baxter klonk:

— Doe open, Lord Edward Lister, in naam der wet doe open.

— Een ogenblikje, luidde het antwoord.

Hij boog zich voorover en fluisterde:

— Daar staat een koffer, die groot genoeg is om mij te bevatten, ik zal mij erin verbergen om te vluchten. Door die deur komen een paar sterke bedienden,

die de koffer weg zullen dragen. Gij moet de koffer in een taxi naar het Victoria-station brengen en hem eerst weer in de coupé openen; daar zien wij elkaar dan weer.

Hier hebt ge geld, daarvan kunt ge alles betalen, wat ge nodig hebt. Als er misschien een politieagent u mocht zien en u zou willen ondervragen, moet ge zeggen, dat ge van plan zijt, op reis te gaan en dat de koffer uw eigendom is. Hebt ge het goed begrepen, Miss Walton?

— Ik heb het in mijn geheugen geprent, antwoordde het jonge meisje, maar Raffles zag, dat zij wel wat zenuwachtig was.

— Houd u maar kalm, fluisterde hij. Alles zal goed aflopen.

Lord Lister stapte naar de koffer, maar nog voordat hij deze had kunnen openen, werd de deur geopend en Baxter, Sullivan en nog twee andere detectives stormden het vertrek binnen. Raffles was de laatste weg tot redding afgesneden.

Met wonderbaarlijke kalmte echter trad hij de detectives tegemoet.

Met vriendelijk gelaat zei hij:

— Goede dag, heren. Wat verschaft mij de eer van uw bezoek? Gaat Raffles een nieuwe streek uithalen?

— Neen, antwoordde Baxter, Raffles zal geen nieuwe diefstal meer plegen, want ik arresteer u in naam der wet.

— O ja? zei Lord Lister lachend, dat is een goede mop, om Raffles voor gevangenen te verklaren zonder hem te hebben gevat.

— Wij hebben hem gevat, beweerde Baxter.

— Dat is knap van u. Gefeliciteerd.

— U behoeft er geen grapjes mee te maken. Het is ernst. Nog eens: Lord Lister, alias Raffles, in naam der wet neem ik u gevangen.

Lord Lister keek de hoofdinspecteur een ogenblik met grote ogen aan, en zei:

— Dat is een kostelijke grap. Als ge er nog meer van dat soort op na houdt, raad ik u, redacteur van een humoristisch blad te worden.

— Ge hebt ons nu lang genoeg voor

de gek gehouden, stoot Baxter op. Kom, maak voort.

Lord Lister leunde onverschillig tegen de schoorsteenmantel en zei:

— Ik beklaag u, hoofdinspecteur.

— Wat nu weer? Waarom moet ik beklaagd worden?

— Ik bedoel, dat u het ongeluk is beschoren u met mij bezig te moeten houden.

— Dat zal gelukkig niet lang meer duren. Het is nu gedaan met uw streken, zei hij. Vervolgens zich tot de detectives wendend, riep hij:

— Maakt korte metten met hem.

— Halt, riep Lord Lister. Wacht even. Ge zult toch zeker deze jonge dame willen veroorloven dit huis te verlaten. Die koffer behoort haar. Zij gaat op reis.

Baxter keek onwillig naar Miss Walton en herkende haar eerst nu.

— Wat doe jij in dat rovershol? beet hij zijn nicht toe.

— Ik moet op reis in opdracht van Lord Lister, daarvoor heeft hij mij geld gegeven voor mijn moeder.

— Een mooie manier van brood verdienen. Je valt zeker wel in de smaak van die boef.

— Schurk, donderde Lord Lister hem toe. Houd je gemene lasterpraatjes voor je.

Ineens haalde hij een koperen buisje te voorschijn.

— Kijk goed, allemaal, het is een bom om in tijden van gevaar te gebruiken. Het is een zakbom, met dynamiet gevuld en altijd gereed voor gebruik. Wij gaan nu samen een grote reis ondernemen, waarvan nooit iemand terugkeert, en Raffles zal zich veroorloven, jullie met hem mee te nemen.

Onder het spreken hief hij de hand op om de bom op de vloer te slingeren.

De politiemannen, die een ogenblik als verlamd van schrik, waren blijven staan, lieten plotseling alles in de steek en renden de kamer uit.

Tegelijkertijd viel het koperen buisje op de vloer en sprong open... Er rolden enige hoesttabletten uit.

Buiten weerklonken signaalfluitjes en geroep.

Lord Lister deed de tweede deur van het vertrek open. Daar stond Miss Walton en hij zei tot haar:

— Mijn lot ligt in uw hand, miss. Doe alles wat ik u zeg.

Hij opende de koffer, stapte er in en trok het deksel dicht.

Er verliep enige tijd en toen werd de andere deur voorzichtig open gedaan... door een kiertje gluurde Sullivan naar binnen.

Toen hij zag dat alles veilig was, deed hij de deur helemaal open en begon luid te lachen, toen hij het kokertje met de pastilles zag liggen.

— Mijnheer de hoofdinspecteur kom toch eens kijken, riep hij uit, het zogenaamde dynamiet heeft geen schade aangericht. Lord Lister heeft ons weer eens voor het lapje gehouden.

Baxter was woedend.

— De schurk kan niet ontvlucht zijn, riep hij uit. Ik ga hier niet vandaan, voor ik hem gevonden heb.

Hij zag Miss Walton staan en riep:

— Wat doe jij nog hier?

— Ik zou graag naar huis willen gaan, zei zij.

Zij riep Gaston en wilde met hem de zware koffer uit de kamer dragen.

Sullivan zag, dat de jonge dame vergeefse moeite deed, haar bagage te versjouwen, en riep enige politiemannen toe:

— Draag de koffer van deze jonge dame naar buiten.

Miss Walton dankte hem met een vriendelijk lachje en haalde verruimd adem, toen de mannen de koffer voor haar de trap afdroegen en in de taxi plaatsten.

Baxter was intussen bezig, alle hoekjes en gaatjes te doorzoeken om Raffles te vinden en in die tijd reed Miss Walton met haar koffer naar het Victoria-station.

Daar liet zij haar bagage naar een kamer brengen, waar zij, zoals zij de kruiers mededeelde, haar koffer nog eens wilde overpakken.

Nauwelijks was zij alleen, of zij opende de koffer en Lord Lister stapte er behouden uit.

Hij rekte zich, zuchtte diep, want

veel lucht had hij niet gehad, wendde zich tot miss Walton en zei:

— Ge zijt een dapper meisje, miss. Ik dank u voor uw hulp. Ik moet nu maken dat ik weg kom, maar ik hoop, dat ge mij dan toestaat u op te zoeken.

Een laatste handdruk en even daarna was hij verdwenen.

Op het perron, waar de trein naar Queenborough gereed stond, trof hij Charles Brand.

— Het is hoog tijd. Over twee minuten gaat de trein, riep deze uit.

— Allright, Charles, antwoordde Raffles, ik moet nog een telegram verzenden, maar dat doe ik onderweg wel...

In het St Pancrasstation zond hij een telegram naar zijn kamerdienaar Gaston.

Toen zei hij tot Brand:

— Ik heb besloten om toch maar in Londen te blijven, en zal voor enige tijd hier in de buurt een bungalow huren.

Hij nam zijn vriend onder de arm om met hem op zoek te gaan naar een geschikte woning.

* * *

In de Cromwellstreet was Baxter nog steeds bezig alles te onderzoeken.

Gaandeweg was hij in de badkamer gekomen en daar ontdekte hij na een poos de geheime toegang tot de staande klok in de studeerkamer.

Hij meende daarin een zacht geluid te horen en een triomferend lachje

vloog over zijn gelaat.

— Nou zit toch eindelijk de muis in de val, fluisterde hij. Wij hebben hem. Zijn schuilhoek is ontdekt. Hij zit in de klok.

De politiemannen stelden zich op rondom de klok, toen eensklaps de deur van het uurwerk openging en... inspecteur Sullivan, zijn gelaat zwart van stof te voorschijn kwam. Zijn collega's herkenden hem niet en grepen hem stevig in de kraag. Links en rechts kreeg hij een portie slagen en stompen...

Sullivan was op eigen houtje de boel eens gaan verkennen en had eveneens de geheime ingang ontdekt, waardoor hij in de klok was gekropen.

De politiemannen zagen al heel gauw hun dwaling in en lieten hun collega los.

Sullivan wreef zich de pijnlijke plekken, die hem de vuisten van zijn collega's hadden bezorgd, maar toen moest hij al weer heel gauw lachen om het verblufte gezicht van Baxter.

Voor deze nog iets kon zeggen, trad Gaston binnen en overhadigde de hoofdinspecteur een telegram:

Baxter nam het aan en las:

Hoofdinspecteur Baxter, ik feliciteer u met uw succes.

John Raffles.

Baxter werd rood in het gelaat van woede en wist niet hoe gauw hij met zijn mannen het huis, waar hij dat succes behaald had, moest verlaten.

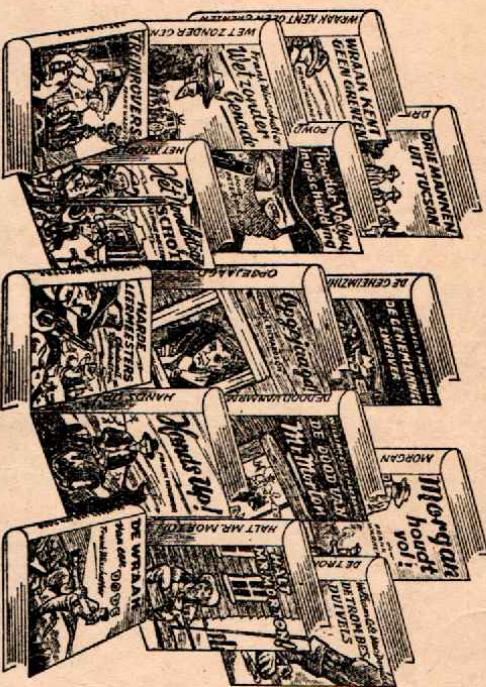
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

In het hol van de leeuw

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar **f 5,-** of meer
met **f 2,-** per maand

1. **Treinstrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlottige Schot** door Arthur Maclean
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** beide door
6. **Wet zonder Genade** } Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgelagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door
10. **Half, Mr. Morton** } William
11. **Wrak kent geen grenzen** Colt MacDonald
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Frank Warner
13. **De geheimzinnige Zwerfver** door Arthur Maclean
14. **Morgan houdt vol** door William Colt MacDonald
15. **De Trom des Duivels** door Frank Warner

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

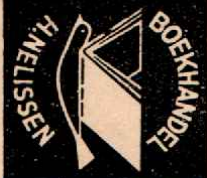
BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verkogd.

NAAM: _____ L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007